October
Rev. J.W. Van Weelden,
Tweedsmuir Ave.,
Chatham, Ont.

ABC AUDITED PAID CIRCULATION

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communication to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312,
Station B. Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa,
Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

JANUARY 20, 1967 — No. 784 — 22nd YEAR OF PUBLICATION

Niet Alleen

Het veertiendaags tijdschrift "Christianity Today" heeft een vraaggesprek gepubliceerd, dat de redakteur van het blad met de Quaker filosoof Dr. D. Elton Trueblood heeft gehad,

Ondanks het feit, dat er onder onze lezers niet veel quakers zullen zijn, is het toch zeer interessant te lezen wat deze filosoof zei. Op de vraag of het juist is, dat publieke functionarissen het Christendom als een religie van persoonlijke vroomheid beschouwen zonder dat dit belangrijke implicaties heeft voor het nationale en openbare leven, zei Dr. Trueblood: "Precies. Ziet u, ze zijn heus wel bereid om tolerant te zijn met dit soort religie. Ik zou dit 'segregatie-religie' willen noemen. Niemand zal tegen zulk een religie bezwaar maken, indien zij beperkt kan worden tot iemands persoonlijke wensen of zelfs tot iemands persoonlijke gebeden. Daar had Hitler ook geen bezwaar tegen. En de communisten in Rusland zijn daar ook niet tegen. Zij zeggen: 'Dit is prachtig voor u indien u dit wenst: wij willen vrij zijn.' Waar wel bezwaar tegen gemaakt wordt is het soort vitale religie, dat invloed heeft op de wijze waarop iemand zijn werk doet, en de wijze waarop er geregeerd wordt of onderwijs gegeven wordt en geleerd wordt, de wijze waarop iemand zijn liefde beleeft of zijn familieleven onderhoudt. Verzet openbaart zich nimmer totdat onze godsdienst het sociale leven binnendringt."

Dr. Trueblood heeft nog veel meer gezegd in dit vraag gesprek, waarvan evenals van dit citaat gezegd kan worden, dat een calvinist het hem niet verbeteren zou.

Soms hebben wij wel eens de houding van Elia: "Ik heb zeer geijverd voor de HERE, de God der heerscharen, want de Israelieten hebben Uw verbond verlaten, Uw altaren omver gehaald en Uw profeten met het zwaard gedood, zodat ik alleen ben overgebleven."

Als wij om ons heen zien, dan zijn wij geneigd de moed op te geven. De religie is verbleekt, nieuwe gedachten worden gelanceerd, die met het echte christelijke geloof niet veel te doen hebben. En in eigen kring ontmoeten wij vaak een lauwheid die ons verkilt. Ons groepje is zo klein en met ons groepje zijn wij alleen overgebleven.

Maar zo is het niet.

Hoewel Elia ze niet kende, waren er toch nog zeven duizend, die hun knieëen niet gebogen hadden voor de ba-als. En al kennen wij ze niet, het aantal van degenen, die naast ons staan in geloof en overtuiging zou wel eens veel groter kunen zijn dan wij denken.

★ ★ ★

De School

Dezer dagen hebben de onderwijzers in Ontario zich tot de regering gewend met het verzoek het godsdienstonderwijs op de public schools af te schaffen. Tenminste, dat heeft de helft van de Ontario Public School Men Teachers' Federation gedaan. Om precies te zijn was het 49,4 procent. Veertig procent verklaarden zich voor de handhaving van dit onderwijs.

De helft, die zich voor de afschaffing uitte, baseerde zijn standpunt op het feit, dat de public school geheel seculair zou moeten zijn. Zo in de zin dus, dat de public school onttrokken moet zijn van alle godsdienstige scholing.

De motieven, die daarachter liggen, zullen de onze niet zijn, maar wat deze teachers hebben gezegd, is juist. Waarschijnlijk hadden wij met hen meegestemd, indien wij daartoe gerechtigd waren geweest.

De school is een complement op het gezin. De lijn, die er in het gezin getrokken wordt, moet in de school worden voortgezet. Die onderwijzers hebben wel gezien, dat dit een onmogelijkheid is als men zoveel verschillende kinderen van zoveel verschillende richtingen bij elkaar heeft. En de regering neme goede nota van de bezwaren van deze onderwijsmensen.

Het gaat maar niet om een verlichting van de financiële lasten, wanneer wij in het geweer komen voor de vrije christelijke school, ook al spreken die financiële lasten een groot woord mee. Waar het om gaat is, dat de ouders de zeggenschap over het onderwijs hebben, dat hun opvoeding in de school wordt geconti ueerd. Daar kan de staat niet voor zorgen.

Wij beseffen heel goed, dat dit niet in lijn is met de 49,4 procent van de onderwijzers, die bij de regering hebben aangeklopt. Maar dit neemt niet weg, dat hun standpunt het christelijk schoolonderwijs in feite dient.

Hoe lang het nog duren moet, weet niemand, maar het is goed, dat opnieuw wordt herhaald, wat in de kolommen van ons blad meermalen is gezegd, dat de ouders degenen zijn, die over het onderwijs van hun kinderen de beslissende stem hebben.

"IN DE RECHTE STRAAT"

Men schrijft ons van de zijde van de stichting: "In de laatste vijf jaar hebben wij reeds 59 ex-priesters alsmede ex-kloosterlingen en nonnen mogen helpen. Wanneer wij ook de echtgenoten en kinderen van de ex-priesters die getrouwd waren, meetellen, dan bedraagt het aantal personen dat wij in die vijf jaar mochten steunen, reeds 75. Op dit moment ontvangen nog zeven ex-priesters en één ex-seminarist steun van ons ex-priesterfonds. Drie van hen zijn getrouwd. Wanneer wij deze echtgenoten en hun kinderen meetellen, dan zijn het veertien personen die thans mogen merken, dat het alleen-zaligmakende geloof ook werkzaam is in de liefde. U kunt zich voorstellen, dat daarvoor duizenden guldens nodig zijn. Wij hebben tot nog toe echter geen enkele ex-priester behoeven af te wijzen, omdat wij vanwege het grote aantal abonnees op ons blad een behoorlijk overschot hielden van onze abonnementsgelden en omdat wij bovendien gesteund werden door giften van afzonderlijke gelovigen. Boven ons ex-priesterhuis in Velp, dat wij "De Wartburg" hebben genoemd, hebben wij geschreven: "Een vaste burcht is onze God, een toevlucht voor de Zijnen". Zoudt ook u ons willen helpen om deze prachtige woorden van de eerste protestantse ex-priester, Maarten Luther, waar te maken, zodat wij nooit aan een priester die in nood verkeert, de deur behoeven te weigeren?"

"Kerknieuws".

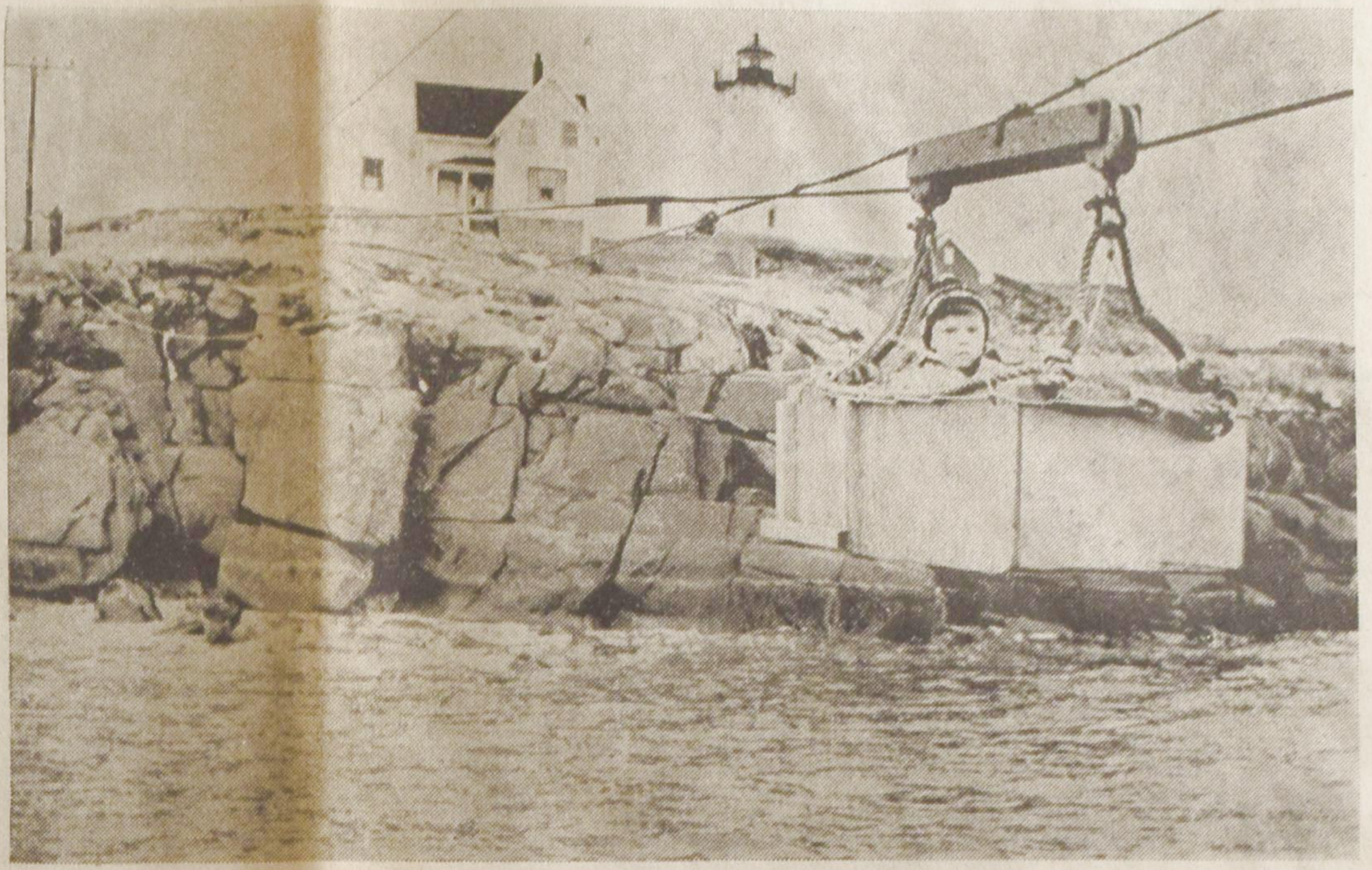

York Beach, Maine, U.S.A.: Rickie Winchester, de zoon van een vuurtorenwachter, heeft er iedere dag een hele toer aan om naar school te komen. In een speciaal voor hem gemaakt bakje gaat hij iedere dag de 200-yard trip over de Atlantische Oceaan. Op het vasteland staat dan de schoolbus op hem te wachten voor verder transport naar school.

Beelden van en uit

NEDERLAND

☆

DE KEUZE VAN HAAR HART

Het elfde Oranjehuwelijk is dinsdag 10 januari 1967 in de Residentie gesloten en in de St. Jacobskerk door prof. dr. H. Berkhof uit Leiden ingezegend.

Dertig jaar geleden trouwden prins Bernhard en de toenmalige kroonprinses Juliana, thans hun derde dochter, prinses Margriet, geboren in Canada's hoofdstad. Zij volgde, om met 's Gravenhage's stijlvolle burgemeester te spreken, de eerlijke keuze van haar hart en trouwde met een van 's lands zonen, Mr. Pieter van Vollenhoven.

Een doorbreking van de traditie, maar niettemin een echt beeld van deze "democratische" tijd, een nieuwe verbinding van Koningshuis en volk.

In zijn bruidsdagen heeft het jonge paar ervaren, hoe deze verbintenis met sympathie van het Nederlandse volk is begroet. De natuurlijke en eenvoudige wijze, waarop deze prinses zich steeds beweegt, gaf haar reeds een bijzondere plaats in het hart van ons volk. Haar trouwen met een Nederlandse "burger"-jongen, hoe goed zijn stamboom ook moge zijn, heeft aan haar "dignity" geen afbreuk gedaan. Daarvoor leent haar karakter zich trouwens niet. Toen ze de trappen van het "Huis ten Bosch" aan de arm van haar bruidegom afdaalde, zag men een tweede Wilhelmina naar buiten komen. Een jonge, zelfbewuste vrouw, dank zij onze tijd minder gebonden aan traditie en protocol, toch in alle opzichten een prinses.

De plechtigheid was iets minder pompeus dan bij het huwelijk van Beatrix en Claus van Amsberg. Evenwel niet minder indrukwekkend. Weinig koninklijke gasten ditmaal, geen gouden, zelfs geen glazen koets, in de trouwzaal de heer en mevrouw Van Vollenhoven naast Koningin en Prins en in het geven van de toestemming zelfs, als ouders van de bruidegom, vooropgaande.

Tot de buitenlandse gasten behoorde o.m. de 84-jarige prinses Athlone, kleindochter van koningin Victoria van Engeland, wier moeder een zuster van koningin Emma was. Haar man, de graaf van Athlone, was van 1940-1945 gouverneur van Canada. Ook de Deense kroonprinses, alsmede prins Aschwin, een broer van prins Bernhard, waren aanwezig.

Voorts uiteraard de Nederlandse minister-president, prof. Jelle Zijlstra, de ministers van Justitie en Binnenlandse Zaken, de voorzitters van de Kamers, de vicevoorzitter van de Raad van State, en de premiers van de Rijksdelen Suriname en de Antillen. De kerk was geheel gevuld met gasten, onder wie 22 leerlingen van middelbare scholen, uit elke provincie een jongen en een meisje, die op deze dag jarig waren.

De televisie is (gelukkig!) in Nederland nog wit-zwart. Daardoor ben ik gevrijwaard om u te vertellen hoe mooi en charmant de toiletten waren, die de dames droegen. Trouwens mijn pen zou daartoe onmachtig zijn. Daarvoor is nodig een dames-journalist, die er oog voor heeft en die daar kruidig over kan schrijven.

Er waren 300 journalisten, fotografen, filmers en radio- en t.v.-reporters present, zodat ik zelfs mag hopen op een aanschouwelijke verslaggeving voor de CBC en in de Canadese bioscopen.

Zeven met paarden bespannen koetsjes (de z.g. Berliner), waarvan dat van het bruidspaar door zes paarden, de andere door twee getrokken, vervoerden bruidspaar en familieleden van het "Huis ten Bosch" naar de trouwzaal aan de Javastraat. Burgemeester Kolfschoten fungeerde zelf als ambtenaar van de Burgerlijke Stand en sloot het huwelijk. Prins Bernhard ontspande even de sfeer toen hij op de vraag, of hij zijn toestemming tot het huwelijk van zijn dochter gaf, antwoordde: "Ik heb dit reeds schriftelijk gedaan, maar herhaal het nog gaarne eens mondeling: ja!"

Burgemeester Kolfschoten beschikt over de eigenschap, een even prettige als inhoudrijke toespraak te kunnen houden. Hij deed het ook nu, na de sluiting van het huwelijk, herinnerend aan de donkere jaren, waarin prinses Margriet op vreemde bodem geboren werd, nl. 19 januari 1943 te Ottawa.

Voor de (geheime) radio werd in Nederland de mededeling in een toespraak van koningin Wilhelmina gehoord. Bruidegom, zo zeide hij, je bent een gelukkig man, dat je zulk een lieftallige prinses mag trouwen. Jonge echtgenoten, versta uw verantwoordelijkheid, zo besloot hij, en deel uw geluk aan anderen uit.

De Grote Kerk was bijzonder mooi versierd met een keur van bloemen, die Nederland zelfs op een kille, mistige 10de januari ter beschikking heeft. De sneeuw was door de reinigingsdienst verwijderd, doch de wegen waren glad en de paarden stonden op scherp. Toch was men op tijd bij de kerk.

De organist Engels, een trompetkwartet, het Haags Liturgisch Koor onder leiding van Rocus van Ieperen, — zij gaven zwoeng aan de gemeentezang en brachten enkele solo-nummers.

De jubel van de 51 klokken was, vanaf de toren, over het centrum van de stad vooraf uitgegoten.

De intocht geschiedde onder zang van de gemeente. Prof. H. Berkhof van Leiden had tot tekst gekozen: "Alles is van u, maar gij zijt van Christus."

In de trouwringen, die aan het einde van de dienst werden gewisseld, was deze tekst gegraveerd.

Een ouderling van de Centrale Hervormde Kerkeraad bood de trouwbijbel, geen "verrassend" geschenk — zo besloot hij — die niettemin in het leven verrassend kan sterken en bemoedigen.

Terug reed men naar het Paleis, de jonggetrouwden nu op de tweede plaats en nu langs een militaire afzetting. Pieter van Vollenhoven is nu lid van het Koninklijk Huis. Hij wordt echter geen Prins, de kinderen wel.

Haar titel blijft prinses Margriet.

Direct na de terugkeer op het Paleis hebben ze een woord van dank gesproken voor het meeleven, de geschenken en de ontvangsten tijdens de bruidsdagen.

En hiermee is het "sprookje" van de prinses en haar vaandrig, dat waar werd, uit!

En nu heb ik nog een blocnote vol aantekeningen. Generaal J. H. Reynders, opperbevelhebber, doch wegens verschil van inzicht met de toenmalige minister van Oorlog op non-actief, kort voor dat Nederland in het conflict betrokken werd, stierf. Ook de zeer bekende historicus Prof. Geyl.

Aan de verkiezingen op 15 februari zullen 24 partijen deelnemen. De vloek van de Evenredige Vertegenwoordiging.

In december liep het aantal werklozen op tot 82.500. Wel werken er nog duizenden buitenlandse arbeiders in ons land, doch vooral het Noorden en Limburg zijn kwetsbaar.

Nieuwe verkeersregels maken het voor elke Nederlander, laat staan voor een buitenlander, onmogelijk precies te weten wat hij moet doen in onze overvolle steden en drukke wegen. De politie zal soepel optreden.

De P.v.d.A. hield een congres in Haarlem. Het werd een ruk naar links-rood.

De A.R. Partij houdt haar Deputatendag in het semi-Tivoli in Utrecht op zaterdag 14 januari. Waarschijnlijk iets minder rood.

Mond- en klauwzeer onder het vee, begonnen bij een boer, die principiëeel tegen inenten van zijn vee is, zet de export van vlees en vee geheel stil. Die boer zal wel op Koekoek stemmen.

En voorts: tot de volgende keer.

Cn.

In dit nummer

Over de omvang van de zondvloed (3) pag. 2

De Maffia (2) pag. 3

Zuid-Amerika: een vulkaan die op uitbarsten staat (3)
DE POLITIEK pag. 4

Kanttekeningen bij het boek "Is de gereformeerde wereld veranderd?" (2)
DE CHRISTELIJKE PRINCIPES pag. 5

Over de omvang van de Zondvloed

③

De kwestie schijnt inderdaad van ondergeschikt belang, en in mijn eerste artikel citeerde ik Kuyper, die aan 'dit geschil weinig waarde hechtte'.

Het lijkt er wel op, dat we erover kunnen redeneren, zoals we over 1 Sam. 6:19 redeneren, waar we lezen in de Statenvert.: 'Hij sloeg van het volk zeventig mannen (en) vijftig duizend mannen', en in de nieuwe vert.: 'Hij sloeg van het volk zeventig man, vijftig op de duizend'.

We plegen in zo'n geval te zeggen: 'Wel interessant, maar het heeft met onze zaligheid niet te maken', en dan gaan we over tot de orde van de dag; en in onze tijd pleegt men te zeggen: 'Een aardig theologisch kluifje, maar het heeft met het **kerugma**, met de eigenlijke heilsboodschap niets te maken', en dan tracht men achter alle cijfers en feiten die vermeld worden door te stoten tot dat kerugma.

Nu is dat natuurlijk eenvoudiger gezegd dan gedaan.

Toen in de vorige eeuw de Bijbelcritiek begon door te breken, dichtte de geestige De Genestet:

Kritiek mag alles onderzoeken,
Want grensloos is haar rechtsgebied,
Zelfs d' inhoud der gewijde Boeken —
Allenig maar **'t kritiekste** niet.

De moeilijkheid is natuurlijk om uit te maken wat onder 'het kritiekste' mag of moet worden verstaan, en het is geen wonder, dat De Genestet in zijn Leekedichtjes' een ander puntdicht volgen liet:

Mijn wetenschap en mijn Geloof,
Die leven saam en... stoeien!
Het is je een lust om aan te zien,
Zo'n recht gelovig knoeien.

Dat schreef een man in de vorige eeuw, die zelf 'modern' wilde zijn, en die er toch doodmoe van werd, zo doodmoe, dat hij eindelijk zijn Peinzensmoede schreef.

Dat betekent natuurlijk niet, dat zich niet tal van vragen voordoen in verband met de lezing van een historische tekst, zoals die van de juiste bewoording van het door mij geciteerde 1 Sam. 6:19.

Het betekent natuurlijk ook niet, dat zich geen vragen voordoen ten aanzien van de mate van vrijheid tot historisch schematiseren, die een schrijver toepaste (Matth. 1), ten aanzien van de selectie van zijn stof (b.v. het leven van Jezus) of van de draagwijdte van zijn woord (historische profetie); en hier zijn nog wel meer vragen aan toe te voegen. Toch is hier een kernvraag die van het historisch gezag van de Heilige Schrift, d.w.z. de vraag, of de Bijbel in haar historische gedeelten **feitelijk** betrouwbaar is of alleen betrouwbaar, **voorzover** wij, mensen van vandaag, daarin een zedelijke en religieuze boodschap kunnen ontdekken.

Het is natuurlijk een heel goedkope methode, zich van deze vraagstelling af te maken met de niet ter zake zijnde opmerking: 'Wacht u voor fundamentalisme!' — of met de niet minder onzakelijke dooddoener: 'De Bijbel is geen notariële akte.'

Niemand late zich door dergelijke telkens terugkerende afweerschoten overbluffen, want ze zijn werkelijk niet ter zake.

De opvatting van het historisch gezag van de Bijbel, die wij voorstaan, was al eeuwen lang de algemeen-Christelijke, voor er van enig fundamentalisme sprake was; en het was niemand minder dan prof. Berkouwer, die in dit verband met verontwaardiging van het **scheldwoord** 'fundamentalisme' sprak. *)

En niemand denkt eraan de Bijbel een notariële akte te noemen, maar niemand denkt er evenmin aan geschiedenisboeken in het algemeen notariële akten te noemen; de tegenstelling: óf een notariële akte, óf een minder-betrouwbare berichtgeving, is niet in het geding; maar wel de tegenstelling: óf een betrouwbare berichtgeving, óf een minder-betrouwbare berichtgeving.

Deze kwestie is niet een kwestie van vandaag alleen.

De hele strijd van de vorige eeuw van de orthodoxie vooral tegen de toenmalige midden-orthodoxie, de z.g. ethische richting, werd erdoor beheerst.

Bavinck schrijft erover in zijn Gereformeerde Dogmatiek.

Hij gewaagt van schrijvers die, om de leer van de theopneustie (inspiratie van de Bijbel, L.P.) en de resultaten der nieuwere Schriftcritiek met elkander te kunnen verenigen, onderscheid hebben gemaakt tussen absolute en relatieve waarheid, tussen een verhaal, dat naar zijn inhoud waar is en een verhaal, dat eenvoudig door de Bijbelschrijvers om de een of andere reden uit andere bronnen of uit de volkstraditie is overgenomen, maar zonder dat zij voor de objectieve waarheid van de inhoud instaan of willen instaan. De auteurs van de Bijbelboeken zouden dan menigmaal, evenals bij het spreken over natuurverschijnselen, zo ook bij het verhalen van historie niet naar de objectieve werkelijkheid, maar naar de subjectieve schijn hebben geschreven. Maar deze voorstelling kan hier, bij de geschiedbeschrijving, niet worden toegelaten. Want als profeten en apostelen op het gebied der natuur spreken van opgaan der zon, het naderen van het land, enz., dan kunnen zij geen verkeerde voorstelling bij ons wekken, wijl zij handelen over verschijnselen, die wij nog dagelijks gadeslaan en waarover wij op dezelfde wijze als zij ons uitdrukken. Maar als zij op historisch terrein secundum apparentiam (naar de schijn, L.P.) schrijven, dat wil in dit geval toch zeker zeggen, niet naar hetgeen objectief gebeurd is maar naar hetgeen subjectief in hun tijd door velen geloofd werd, dan geven zij ons daarmede een valse voorstelling en worden zij dus in hun gezag en betrouwbaarheid aangetast. Wanneer dit beginsel consequent werd toegepast, dan zouden niet alleen de eerste hoofdstukken van Genesis, gelijk vele Roomse theologen tegenwoordig reeds doen, maar zou alle historie van Israel en van het oorspronkelijk Christendom in mythen en legenden kunnen worden opgelost. Als de Schrift kennelijk bedoelt, een verhaal als historie te geven, heeft de exegeet geen recht, ten believe van de historische critiek daarvan een mythe te maken.'

Tot zover de oude Bavinck, en we gaven dit uitvoerig citaat om het actueel belang ervan.

L.Pr.

---

*) 'Het is nu zo geworden, dat men tegenwoordig b.v. meermalen kan lezen, dat de strijd tegen de orthodoxie wordt aangeduid als **strijd tegen het fundamentalisme.** Het is duidelijk, dat daardoor het heldere inzicht in de grondvragen van de Christelijke leer en van het Christelijke leven ten enenmale wordt bedreigd. — Het scheldwoord 'fundamentalisme' is zwak van argumentatiekracht. Maar het doet zijn werk en vindt ingang. Een etiket is opgedrukt en naar scherpe onderscheiding wordt niet meer gevraagd. En men spreekt van fundamentalisme, waar van enige angst voor resultaten der wetenschap weinig of niets meer wordt gevonden.' (G. C. Berkouwer. Op de tweesprong, blz. 217, 218.)

Books can enrich and impoverish your life and the life of your children.
Be sure to spend your money for
GOOD BOOKS
Contact:
Chr. Book Centre
36 Longwood Road North, Hamilton, Ontario
JA 2-1234

The Dutch Club, OSHAWA
presents the documentary films
"Elfstedentocht"
and
"Delta Werken"
The feature film will be
"FANFARE"
January 21 - 8 p.m.
Members and Non-members.
Central Collegiate,
Simcoe St. S., Oshawa, Ont.

Een vraaggesprek omtrent de geschiedenis, huidige ontwikkeling en toekomst van de Christian Labour Association of Canada

De geschiedenis van de CLAC

In verband met het feit, dat de Christian Labour Association of Canada binnenkort haar 15-jarig bestaan viert, heben wij de Ontario Representative, Mr. Ed Vanderkloet, enkele vragen gesteld. Door dit vraaggesprek krijgen wij een inzicht in doel en werkwijze van de Christelijke vakbeweging, zoals die in de laatste jaren in Canada sterk op de voorgrond treedt.

De eerste vraag, die wij aan Mr. Vanderkloet voorlegden, is:

Wat was de eigenlijke reden voor de oprichters om een Christelijke vakbeweging in Canada te beginnen?

In het beantwoorden van deze vraag loopt men enigszins het gevaar te generaliseren. Natuurlijk waren deze mensen zich wel bewust van het on-christelijke streven en uitgangspunt van de z.g. neutrale unions. Maar hun beslissing om een Christelijke vakbeweging op te richten was geen reactie tegen de praktijken van de socialistisch georienteerde unions; evenmin was het een reactie tegen de kapitalistische geest die in veel bedrijven de toon aangeeft. De C.L.A.C. is geboren en leeft uit het besef dat het Christelijk geloof alles te zeggen heeft en dat dit geloof dus bepalend is, niet alleen voor ons individuele, maar ook voor ons gezamenlijke optreden.

Realiseerden deze mensen zich de omvang van de strijd waarin ze betrokken zouden worden?

Waarschijnlijk niet ten volle. Maar dat geldt voor alle werk dat in het geloof begonnen wordt. Het is maar goed dat wij niet alles van tevoren weten. Overigens maakten de oprichters van de C.L.A.C. zich geen illusies omtrent een "gemakkelijke reis". Ze waren er zich wel van bewust dat het werk dat hen wachtte dikwijls een ploegen op rotsen zou zijn, maar ze waren er evenzeer van overtuigd dat God dit werk zou zegenen op Zijn tijd en Zijn wijze.

Waren er van het begin af aan andere Christelijke organisaties die hun steun verleenden aan de C.L.A.C.?

Jazeker, de C.L.A.-U.S. en vooral de voorzitter en secretaris van die organisatie, Mr. Ralph De Groot en Mr. Joseph Gritter gaven hun krachtige steun aan de nieuwe organisatie. Ook het C.N.V. in Nederland was bijzonder geïnteresseerd in de ontwikkeling van een Christelijke vakbeweging in Canada. Kort na de oprichting arriveerde Mr. F. P. Fuyckschot, die werd uitgezonden door het Internationaal Christelijk Vakverbond (I.C.V.). Hij werd de C.L.A.C.'s eerste "full-time agent".

Waar werden de eerste lokale afdelingen gevormd en hoe verging het de nieuwe organisatie in die eerste jaren?

De eerste afdelingen werden opgericht in Vancouver en Sarnia, doch het duurde niet lang of er vormden zich afdelingen in Hamilton, Toronto, Brampton en andere plaatsen. De beweging ontwikkelde zich al spoedig tot een echt landelijke organisatie, die hoge idealen had, doch kampte met een gebrek aan de zo nodige ervaring. Omdat het overgrote deel der leden uit Nederlandse immigranten bestond was de taal een belangrijk struikelblok. Men had wel een "woord voor de wereld", maar het moest vaak eerst vertaald worden.

Is de C.L.A.C. dadelijk begonnen met het eigenlijke vakverenigingswerk?

Al heel spoedig. Reeds in 1953 werd een aanvrage tot z.g. "certification" ingediend voor een groep werknemers van "Bosch & Keuning". De Ontario Labour Relations Board, die deze aanvrage behandelde, beschikte echter afwijzend, omdat zij meende dat een union, die zich op de Bijbel baseert, daarmee discrimineert tegenover hen die de Bijbel verwerpen. Ze stelde zich dus op het standpunt van de neutraliteit, en verkeerde in de verdwaasde mening dat de erkende vakbonden zuiver neutraal waren in hun uitgangspunt en praktijk.

Had de tegenslag en de tegenwerking die de C.L.A.C. ondervond ook terugslag op de groei en ontwikkeling van de organisatie?

Ja en nee. Het ontbreken van officiële erkenning was een ernstige handicap. Niet wanneer het werkgevers betrof die bereid waren met de C.L.A.C. te onderhandelen, maar wel als werkgevers botweg weigerden of huiverig waren om een contract af te sluiten met de C.L.A.C. De weigering van de Labour Board om de C.L.A.C. te erkennen spitste de strijd toe en versterkte de overtuiging van het overgrote deel der leden dat het niet alleen maar ging om "certification", doch om de vrijheid van vereniging. De negatieve uitspraak van de Labour Board heeft er toe geleid dat velen hun steun gingen verlenen aan het werk van de Christelijke organisatie.

Wat was de eigenlijke oorzaak van het feit dat in 1958 een groep zich van de C.L.A.C. afscheidde?

Toen de Labour Board opnieuw afwijzend beschikte op een aanvraag tot erkenning adviseerde de toenmalige advokaat van de C.L.A.C. om artikel 2 (de bijbelse grondslag) uit de Statuten van de organisatie weg te laten. Jammer genoeg was de meerderheid van het uitvoerend bestuur er voor om dit advies op te volgen. Toen dit bestuur echter met het voorstel om de bijbelse grondslag te laten vervallen op de ledenvergadering (National Convention) kwam, werd dit met grote meerderheid verworpen. Dit leidde er tenslotte toe dat een aantal bestuursleden, gesteund door enkele plaatselijke afdelingen, zich van de C.L.A.C. afscheidde en overging tot het stichten van een nieuwe organisatie, de Christian Trade Unions of Canada (C.T.U.C.).

Wat betekende deze "split" voor de C.L.A.C.?

Deze afscheiding was uiteraard een grote teleurstelling en betekende een terugslag in het werk van de organisatie. Met des te meer vastberadenheid ging men nu aan het werk. Hechter dan ooit sloten de locals zich aaneen, omdat men besefte dat het ging om de vrijheid. Begin 1961 werd Mr. Gerald Vandezande benoemd tot "full-time agent".

Vroeg de C.L.A.C. na de "split" opnieuw om officiële erkenning?

Ja. In juli 1960 wendde men zich weer tot de Labour Board met het verzoek om "certification" te verlenen aan een groep arbeiders van Tange Construction in Trenton. Opnieuw was de uitslag negatief. De organisatie tekende beroep aan tegen deze uitspraak van de Labour Board bij het Supreme Court of Ontario.

Hoe luidde de uitspraak van het Supreme Court?

Op 2 mei 1963 verklaarde Chief Justice J. C. McRuer dat:

> If I supported the Board's refusal to certify the union on the ground that its members engage in prayer, read passages from the Bible and sing psalms and hymns at their meetings, the result would be that a union that required no standards of ethical or moral conduct and opened its meetings by reading from Karl Marx and singing the Red International might be certified but one that permits the practices here in question could not be. I do not think this was the intention of the Legislature nor do I think that the express terms of the relevant statutes prevent union from engaging in devotional exercises of the character set out in the Constitution of the applicant from being certified.

Wat was het onmiddellijke gevolg van Mr. McRuer's beslissing

Het onmiddellijke gevolg was dat de Labour Board eieren voor haar geld koos en op 4 juni 1963, zonder meer, officiële erkenning verleende aan de C.L.A.C.

(Wordt vervolgd)

ONTARIO
PROVINCE OF OPPORTUNITY

Government Information

Een blik op Ontario bij Zijne Excellentie John Robarts,

Minister-President van Ontario.

Een terugblik op het jaar 1966 laat zien dat Ontario de top bereikte van de langste periode van economische groei in haar geschiedenis. En het is met een gevoel van gerechtvaardigde trots en voldoening dat we deze ontwikkeling mogen bezien; het is een passende bekroning van onze eerste eeuw van samengaan in Confederatie.

Momenteel is de werkgelegenheid ruim, zelfs nadat de beschikbare werkkracht aangroeide met ongeveer vier procent. Het Auto Handelsaccoord tussen Canada en de Verenigde Staten veroorzaakte een belangrijke stijging in de export van auto's en onderdelen, zodanig, dat de export van handelsproducten een stijging van 17 procent te zien zal geven ten opzichte van 1965. Ontario, zijnde de producent van meer dan 90 procent van Canada's auto's en onderdelen, profiteert natuurlijk het meest.

Voldoende huisvesting in Ontario staat als nummer één op onze Regerings-agenda. Bij gunstig financieel klimaat, evenwel, zal de bouwindustrie dit voorjaar vrij baan hebben om nieuwe projecten aan te pakken.

Als Canadezen kunnen we in de tweede eeuw van Confederatie stappen met gegrond vertrouwen. 1967 zal een speciaal jaar zijn van herdenking en vreugde, maar het zal eveneens een jaar zijn waarin we nieuwe aandacht moeten schenken aan de koers welke we het Canadese Federalisme willen zien volgen.

In 1967 verwachten we dat zowel bedrijfsleven als regering de uitbouw van Ontario's economie zullen blijven stimuleren, zover als de hulpbronnen willen toelaten, dat er een gezonde vraag naar Ontario's produkten zal zijn en dat er expansie zal zijn in de gebieden met de hoogste potentiële groei.

Het boek "verscheen in elk geval reeds verscheidene jaren geleden en in een tijd toen velen van ons nog niet de volle ernst van de zaak beseften . . . ."

"Wij raden onze lezers aan dit boek te lezen en goed te bestuderen. Het verscheen met een voorwoord van de hand van dr. W. Stanford Reid (toen nog aan McGill University, Montreal), die het boek zeer aanbeveelt . . . ."

"Nu de 'tweede generatie' almeer op de voorgrond komt, beseffen wij beter wat dit boek waard is."

Zo schreef Rev. H. Kroeze in "De Wachter" van 10 januari 1967 over

Living in a new country

A STUDY ON THE INTEGRATION OF IMMIGRANTS INTO THE LIFE OF THEIR NEW COUNTRY
by TENIS C. VAN KOOTEN
Gebonden $2.95

Verkrijgbaar bij Uw boekhandelaar of bij de uitgevers —

Speciale aanbieding voor Studiegroepen:

4—9 exemplaren	$2.50 per stuk
10 of meer exemplaren	$2.25 per stuk

Guardian Publishing Company Ltd.
BOX 312, STATION B, HAMILTON, ONT.

NAAR NEDERLAND!!

Wij verzorgen Uw passage voor BOOT of VLIEGTUIG. Ook voor Uw familie overkomend uit Nederland. Indien gewenst wordt nu ook Uw bootreis gefinancierd met "PAY LATER PLAN". Alle inlichtingen:

VAN HERWERDEN TRAVEL SERVICE
747 King Street E. OSHAWA, ONT. Telefoon RA 3-4471

Aankondiging van een nieuwe genezende stof: Slinkt Aambeien

Exclusieve genezende stof heeft bewezen dat het aambeien slinkt en beschadigd weefsel heelt.

Een vermaard onderzoekinstituut heeft een unieke genezende stof ontdekt met de eigenschap om aambeien pijnloos te doen slinken. Het verlicht het jeuken en ongemak in minuten en versnelt het genezen van het beschadigde en ontstoken weefsel.

In geval op geval, terwijl het zachtjes de pijn verlicht, vond feitelijke vermindering (slinking) plaats.

Het meest belangrijke van alles — de resultaten waren zo grondig dat deze verbetering over een periode van vele maanden bleef gehandhaafd.

Dit werd bereikt met een nieuwe genezende stof (Bio-Dyne) dat snel beschadigde cellen helpt genezen en de groei van nieuw weefsel bevordert.

Thans wordt Bio-Dyne aangeboden in zalf en zetpil vorm genaamd Preparation H. Vraag er naar bij alle apotheken. Voldoening of U krijgt Uw geld terug.

(Adv.)

REISBUREAU
O. K. JOHNSON TRAVEL SERVICE
Toronto: 697 Bay St. EM 6-9488

CALVINIST - CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Editor: D. Farenhorst.

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ontario.

Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $5.00 per year.
All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Articles in this paper express the viewpoints of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.
The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions of its authors.

CHRISTIAN COURIER
A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors. Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont., Phone 547-1488 and 547-1489.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

Contents may not be printed without permission of the publisher.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

PIONEERS OF CHRIST IN CANADA *)

(3)

JAMES ROBERTSON

(1839-1901)

"How the West was won"

by Rev. G. Rienks.

HIS MISSION FIELD — THE GREAT WEST

On the stone above the grave of Rev. James Robertson in the cemetery of old Kildonan in Winnipeg we read the words, "Superintendent of Western Missions 1881-1902" and "The story of his work is the history of the Presbyterian Church in Western Canada, and while Western Canada endures, that work will abide". Therefore, if we want to study the life of this pioneer of Christ, we must first of all get acquainted with his mission-field — the great Canadian West.

For almost two centuries, the coureur-du-bois and the fur-trader had held the monopoly of the vast and lonely land west of the Great Lakes. Since 1860, however, the barriers that shut off the West from the Canadas, were breaking down. In 1867 Confederation had been achieved, which meant the beginning of the realization of the dream to build a Dominion A Mari usque ad Mare, from sea to sea.

In 1870 Manitoba became the first Canadian province in the West. But between Canada and the Red River lay hundreds of miles of rockland and of forests — the Canadian shield. So far the long canoe routes had been the only communication between the East and the West. Only modern techniques were able to overcome this barrier. In 1885 the first transcontinental railway was completed and "the railways are the pioneers of settlement; they no longer follow, but precede the settler, and bid him follow and occupy the rich tracts they open up."

So the settlers came. Through the years the stream grew continually. During the period 1875-1895 the population of Manitoba increased from 20,000 to 200,000. Between 1903 and 1914 2,677,319 immigrants entered Canada. Many of them did not understand the English language. They came from all corners of the world. The West became a meeting place of many nationalities— Germans, Roumanians, Hungarians, Poles, etc.

We can more or less understand the character of this frontier population. Their leves had been uprooted. Poverty or oppression had made them leave their home land. Living conditions in the new land were often hard and primitive. The immigrants did not have reserves when their crops were destroyed by flood or prairie fire. Restlessly they pushed forwards, and since they settled on isolated homesteads, it was easy to lose contact with the church. A great percentage of the immigrant population was composed of males, young men working under rough circumstances along the railroad or in lumber camps. Lack of family life was destructive in such a pioneer community.

Especially in mining towns the forces of evil were bold and destructive. In one of the reports we find the following picture of such a town. Population 750; 1 church (Presbyterian); 15 saloons, open day and night, seven days a week; variety theatre, gambling halls and other stations on the road to perdition. Not one third of the people attend church.

The boundaries of this mission field were almost unlimited — from the Great Lakes to the Prairies, the Rocky Mountains and the Pacific coast. It reached deep into the North-West Territories and even to the placer beds of the Yukon.

Would the church be able to keep abreast with the settler, to accompany him on his lonely track, to keep him in the battle on the frontier and to provide him with the Word and the sacraments?

It was to this task that James Robertson dedicated his talents and his untiring energy.

THE MAN

James was born in the little village of Dull in Scotland on April 24, 1839. His father had a small sheep-farm and more than once the boy had to interrupt his studies to help his dad. He was however an eager student and among the few possessions he carried with him as he left Scotland, the most priceless treasure was the certificate from his old schoolmaster.

In 1855 the Robertsons settled in Canada, in the township of East Oxford and James attended Teachers' College in Woodstock. But from his childhood he had a desire to become a minister. He studied in Toronto and Princeton and was ordained as Presbyterian minister in the village of Norwich, Nov. 1869. He was a man with a fiery temperament. One Sunday night during the evening service the fire-bell rang. At once Robertson dismissed his congregation, since in those days the only way to battle a fire was to organize a bucket-brigade. It was the hotel in Norwich which was ablaze. Minister and congregation did their utmost. In gratitude the hotel keeper offered Robertson a bottle of brandy. The minister seized the brandy bottle by the neck, seering it round his head and dashed it against the brick wall, exclaiming, "That's a fire that can never be put out!"

From Norwich Robertson was called to Knox Church in Winnipeg in 1874. This city held a strategic position in the opening of the West. Here he learned to know the problems of the frontier and immediately took action. Here immigrants arrived in large numbers, many of them poor, some of them sick, all lonely, all needing help, comfort and cheer. Here Robertson was made ready for his life-task — Superintendent of Western Missions in Canada.

HIS IDEAL AND WORK

It was, of course, impossible for the small communities of Presbyterians in the West to carry the responsibility for the almost boundless Home Mission field, which was opening up. One of the means to solve this problem was the decision of the General Assembly of the Presbyterian Church in Canada to create the function of Superintendent of Home Missions. It is understandable that in a church with a Presbyterian form of government this did not take place without tumult. "What is going to happen to our sacred doctrine of the parity of Presbyters?" several brethren cried out. The Superintendent however proved to be an indispensable figure in this great missionary enterprise and, as a matter of course, Robertson was the man for it. For a period of 20 years — 1881-1901 — he filled this post and put his mark upon the West.

Robertson was a keen observer. In his reports you find much information on the soil, mining possibilities and other resources, prospectives on settlement, etc. He knew the land as did few. But all

(Continued on page 11)

This gigantic stainless steel stabile sculpture, the creation of Alexander Calder, one of the world's leading sulptors, is being prepared for Expo 67, the 1967 World Exhibition in Montreal. The stabile will be Mr. Calder's largest work, measuring 67 feet high, 94 feet long and weighing approximately 46 tons. It will be called "Man", reflecting the overall theme of Expo 67, "Man and His World".

Expo site in shape with 3 months to go

In the past twelve months Expo 67 has become a reality. What was a year ago largely frozen mud is now unmistakably the site of a World Exhibition.

Then, Expo consisted of white lines on blueprints in Tokyo, Washington, Havana and Stockholm. On its 1,000-acre site, only the green of the original St. Helen's Island broke the monotony of the brown earth.

Today, with 90 percent of building completed, the mid-river site is already charged with the excitement and glamor which will be presented to the world when the gates open on April 28.

Last year at this time there were 1,800 construction workers on the site, biting into frozen ground with giant diesels or working on stark concrete foundations. At the peak period in November 1966, there were 8,000 workers on the site.

Construction reached a turning point in September when the exteriors of three national pavilions, those of the Netherlands, Scandinavia and Tunisia, were completed during the same week. Throughout the autumn "topping off" ceremonies became more than a weekly occurrance and the flags of many nations began to appear on towers of steel, concrete, plastic and aluminum.

Expo's own construction and that of the private exhibitors has kept apace with the progress of the seventy participating nations.

The complete exhibition is on schedule. Of 134 projects which are the responsibility of the Expo Corporation, 78 are completed. Thirty-eight more will be completed by the end of February. This leaves only eighteen to be completed after February. These, however, are for the most parts such items as street furniture and fountains which cannot be done until the last minute.

Work on most of the national and private pavilions is at least 80 percent complete. The few pavilions which have a lesser percentage of work completed are of a smaller and uncomplicated nature. None are in danger of being late.

Expo Express is gliding around the site in trial runs and the elevated mini-rail snakes in and out of pavilions, under bridges and over ponds and lagoons.

The La Ronde amusement area already has taken on an air of gaiety with construction completed on such features and the French Canadian Village, Pioneerland-Fort Edmonton, the English Pub, the Garden of Stars and Children's World.

During 1966 many people . . . and even animals . . . in many countries were also preparing for Expo 67. Dolphins were trained in Florida, kangaroos in Australia and 200 other creatures for the Children's Zoo.

Chefs in 35 countries drew up menus for Expo restaurants. Curators in the world's leading museums packed 200 works of art to be shipped to Expo. Hundreds of cameramen travelled the globe shooting film to illustrate Expo's theme "Man and His World". In France, Commander Yves Cousteau built underwater vehicles for an aquanaut exhibit in the Man the Explorer theme pavilion.

The world's leading companies in the performing arts have accepted invitations to appear in Expo's World Festival which critics are already saying will be the greatest collection of talent ever assembled.

And during 1966 people around the world started talking of Expo 67 and Canada.

CANDID COMMENTS

"Good Evening, Comrades"

by ROBERT N. THOMPSON, M.P.

Startling and maybe unbelievable as it may first seem, thousands of Canadian homes have recently been invaded by undesirable visitors from outer space. The invaders have apparently mastered the art of using what might be compared to a Buck Rogers' time machine principle whereby these intruders can project their images just about anywhere in Canada and by this same device travel from home to home with the speed of light. There are scattered reports that these invaders also are endeavouring to master a technique of thought control. Fantastic as this story may appear, it is true.

By a method of divide and conquer, our unwelcome visitors are obviously intent upon taking over the minds of Canadians. Disguising themselves as reporters and commentators, the invaders' most noticeable conquest to date has been the takeover of certain CBC television programmes. "This Hour Has Seven Days" would be a prime example and now we have "Sunday". Subtly and somtimes not so subtly, they have attempted to degrade the law enforcement agencies of our country, attack our nation's political leaders, give separatism a respectable name, revive Nazism, demoralize Canada's youth and build an 'anti' feeling towards our neighbours to the south.

In a courageous and sobering speech to the Canadian Club in Winnipeg, December 8th, John Matheson, the Liberal member for Leeds, brought to light several startling facts on the CBC programme "This Hour Has Seven Days". Mr. Matheson points out that of the 499 items carried in 50 programmes, there was a discernible trend of distortion and censorship by exclusion. By every means possible, several programmes endeavoured to further generate friction between English and French Canadians.

On 28 occasions, the programme dealt with religious subjects; 22 of these were sarcastic or antagonistic in presenting some bizarre and unrepresentative aspect of religion. Of 46 items on business, 38 ridiculed, condemned or stressed wrongs and errors of companies and business leaders. All 29 items on problems of race played up bitterness, injustices or extremism. Two major programmes stressed the delights of drug taking, glue sniffing and L.S.D., without adequately portraying the serious dangers. There were some 80 items touching on American subjects with 62 openly anti-American or playing on U.S. problems and ills. 16 items dealt with the Viet Nam war. As Mr. Matheson put it "15 of these created impressions opposed to the U.S. role in Viet Nam and could have brought nothing but comfort and encouragement to Hanoi." On 14 programmes communism was given sympathetic treatment. Not once in two years was there any substantial criticism of a communist country or the communist philosophy. 15 of 16 items on police and justice left our law enforcement officers in a bad light with no mention or credit for work well done. Only 10 of 69 items treated government institutions, parties or personalities from a favourable viewpoint. The "Seven Days" programme was just one of many that are loaded with distorted truths of what is actually the case in Canada and the rest of the world today.

What has happened to some of the ringleaders of the invasion? Well, Patrick Watson is still around and has put himself on public record as maintaining that the CBC's roll should be, and we quote, "To destroy or confuse, or upset public opinion." Why, just the other night Mr. Watson hosted a programme on the Russian Revolution, a programme which witnessed the resurrection of the father of socialism, Karl Marx, who through an actor, came back from the dead once again to preach his socialistic ideals which history has now proven to be false. Mr. Watson's partner in leading the invasion, Laurier Lapierre, is now top organizer in Quebec for Canada's party of the left, the NDP. What about producer, Douglas Leiterman? He has left the country.

It may be difficult to give an exact definition to what truth is, but certainly there is no question about the fact that truth is not distortion, but rather is a state of being complete, whole or unbroken. It is fortunate that Canada has men of the calibre of John Matheson who will stand up for what they believe in and demand from such powerful media as the CBC, the right to receive a balance in public programming and an accurate reflection of the truth.

It is up to you and me as Canadian citizens to earnestly seek a way to make our public broadcasting system more truly the servant of the Canadian people rather than the master. Unless we do preserve the integral parts of democracy, the form of government that has given each of us so much to be proud of, then this country will be ripe for takeover by our invading visitors from space.

I am sure many of you have looked at a picture and at first glance something may have escaped your view, but upon taking a second look, a rather important detail may come to light. If you haven't already spotted our invaders, I hope that many will take a second look. It is now being rumored that if our unwelcome visitors continue to escape nationwide attention, they will eventually adopt a password phrase for positive identification. It may go something like this — "Good evening comrades".

CHRISTIAN MARRIAGE CONTACT BUREAU

Recently we published that the Christian Marriage Contact Bureau is now ready to receive applications. Unfortunately the wrong address was mentioned in the news item. The address of the C.M.C.B. is not Box 441, but

BOX 411,
Station K,
TORONTO 12, ONT.

Servants to Immigrants

by Rev. JOHN GRITTER

13

Still thinking of the Committee for Immigration of which we wrote in the previous article, mention should be made of the fine cooperation received from many authorities involved. The secretary spoke and wrote about this with great appreciation.

The Netherlands embassy and the Netherlands consulates throughout Canada showed much interest and gave full assistance. When we dedicated our new church in Aylmer, plain as it was, the Vice-Consul of the Netherlands, Dr. J. E. Bartelink, residing in London, came over to extend congratulations and best wishes. In any matter in which these men could assist help was cheerfully given.

The Canadian Department of Citizenship and Immigration and its offices, while exercising proper control also was eager to promote our work. Personally in my nine years in Canada I enjoyed most cordial relationships with the men in the London office; the door was always open. There was close cooperation between our Committee and the immigration personnel.

The two large Canadian railway companies, the Canadian National and the Canadian Pacific, were very helpful. Their agents knew of opportunities for settlement, were able to assist in transportation problems, were eager to cooperate. More than once a number of us received free passes for attending Committee meetings. This also constituted a nice financial lift.

All this was very helpful for our Committee in doing its work.

These contacts also helped to realize another goal of the government and our Committee. The government wanted to avoid colonies of immigrants: experiences in former years with national groups which settled in a certain locality and there became isolated groups within the nation, failing to join in national life, were the reason for this policy. No more of that. Newcomers must be spread over existing communities and become active Canadians. With this policy our Committee was glad to cooperate. It may have worked some hardship in individual cases but on the whole it was a good policy. And one final result was that in this way in not many years we had a beginning of a Reformed witness in nearly every large center in Canada.

FIELDMEN

Before any immigrants could come there was a lot of work to be done also in Canada. Each family or individual to come must have a sponsor in Canada who was ready to provide living quarters, work and wages. In the beginning this was limited to farmers. There was a shortage of farmhands: many of the young people had gone into the cities, leaving the older generation to tend the farms. A number of farm homes stood vacant, neglected; much land was left unproductive. This would not do. If Canada was to develop a primary need was the production of food. Many farmers were eager for hired help. But there must be men to go to these farmers, discus their needs, get their agreement to sponsor immigrants, have them sign the necessary papers and get these on the way to the proper offices in Canada and the Netherlands so that the people who seemed best to match each particular situation could be started on their way as soon as possible. This was a lot of work and sometimes looked like a good deal of fuss, yet for the good of all involved it was necessary to exercise great care and attend to many details.

First, when immigration was just a trickle, members of the Committee tried to attend to this, but soon, as the number of newcomers increased rapidly, it became evident that there would have to be fieldmen in the different centers who could do this. So a number of them were secured. They were employees of the Committee for Immigration. Besides securing sponsors they met immigrants on their arrival, sometimes at sea ports, more often at local railroad stations. to see to it that they arrived safely at their destination. It was their job to cultivate a good relationship between the sponsor and the immigrants, to remove difficulties, to find a new place if an immigrant for some reason needed one, to assist in times of sickness, — in brief to help in whatever way necessary and possible to make the immigration movement smooth, pleasant, profitable, in the light of the Christian faith and life in Canada.

It was not an easy place to fill: it required the use of both Dutch and English; broad knowledge of life in Canada; personal acquaintance with employers and immigration authorities; a willingness to work at all kinds of hours for a modest remuneration; readiness to be away from home and traveling a good deal; ability to listen to complaints, not a few, reasonable and unreasonable; trying to remove difficulties and misunderstandings; being sympathetic and at times also frank and firm trying to do justice to both sides. All this and more was a part of helping a movement of thousands of human beings settling in a new country. Without the blessing of God it would have been an impossible task.

Happily there were men who had time and qualifications to undertake this work. From the secretary I received a list of those who served more or less while the stream was on. A few personal comments may be interesting.

H. J. Lam in the Maritimes often met immigrant ships as they came into Halifax and promoted care of our immigrants in the extreme eastern part of Canada.

A. De Jonge, living in Montreal, especially in the later years did much work meeting immigrants coming in by plane and helping them in and around Canada's largest city.

L. Vanden Berg, residing at Brockville, tried to cover the district of Brockville, Ottawa, and surrounding territory.

J. Vander Vliet besides working as secretary and treasurer of the Committee found time to meet immigrants at different destinations and to promote immigration on the island of Picton and farther around.

C. Steenhof carried on a heavy program in and around the fast-growing metropolis Toronto, reaching also north, east and west.

At Hamilton there was for a number of years R. Jongbloed, a Netherlander who for certain reasons lived in Canada, was very sympathetic to the immigration cause and did much to promote it.

And at Hamilton, too, there were G. J. Kampjes and T. Reitsma who gave much of their time welcoming immigrants and assisting them in their difficulties.

In London in the later years there was H .Nieman, my personal associate in the work in London, who did much to relieve me and to help our people.

J. Vellinga, living in Chatham, covered pretty well most of south-west Ontario, helped me out in a number of instances, did a lot of traveling and made a big contribution.

In Winnipeg there was Tom Polet, covering the "gateway to the west" and much of the surrounding country.

In Northern Alberta there was H. Wierenga working in Edmonton and territory around. He lost his life one day when he was transporting an immigrant group and became involved in an accident.

Away beyond Edmonton, north-west, was J. Prins, a sturdy pioneer who traveled widely in and around Prince George to help our cause.

In Central Alberta, in Lacombe, was H. J. Ten Hove, a wellknown leader in that part of the church who heartily boosted the cause of immigration.

Iu Southern Alberta, working out of Lethbridge, was B. Nieboer, well acquainted with the beetfields there, a humorist, and a great help.

In British Columbia there were E. Laninga, A. De Jong and J. De Jong, helping people in that beautiful part of this great land.

My list also includes S. De Walle, N. Vander Zouwen, A. J. Looy, P. J. Cruson, whose places I do not remember but who also in their way deserve to be known. In any were somehow omitted we beg your pardon for such human failure.

There were also a host of people who in a local way helped the cause along; there were quite a number who served part-time; the home missionaries, too, often filled in when no fieldman was immediately available.

The work of these fieldmen was not always appreciated as it should have been. There were complaints, as might be expected. But they did a tremendous job. Without them we home missionaries could not have done our work. When after some years the flow of immigrants went down these men were no more needed and found employment in other spheres, but they made very significant contributions and we shall not forget what they have done.

(To be continued)

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

SECOND SERIES OF PROBLEMS IN JANUARY

No. 238

Author: Dr. H. Hocke

Black pieces: 1

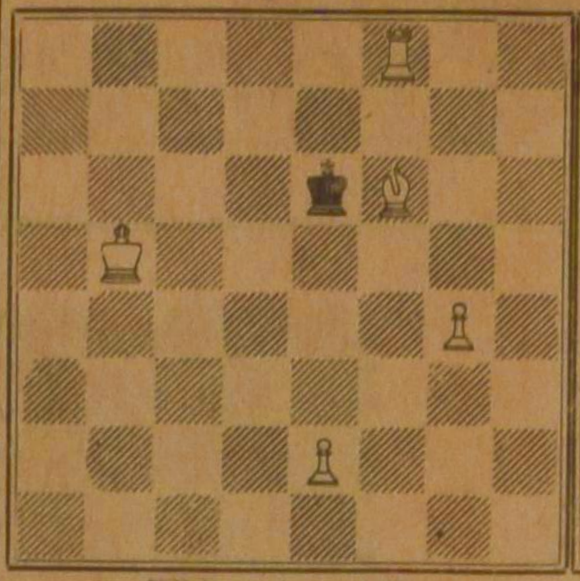

White pieces: 5

White to play and mate in four moves. 3 points

No. 239

Author unknown

Black pieces: 3

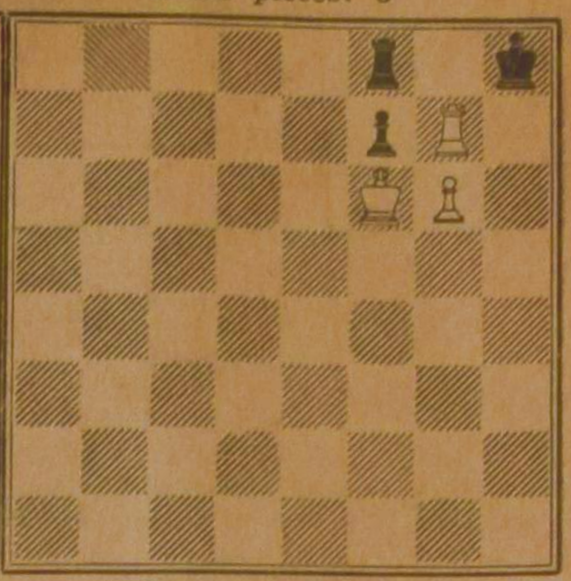

White pieces: 3

White to play and mate in four moves. 2 points

NOTES

1. The last series of January belongs to the very easy ones. The number of moves makes you expect hard nuts to crack, but the reality is quite different.
2. No. 238, being a four mover, is probably worth less than the three points offered, because there are only a few black moves to consider. Don't forget to write down the solution in full (all variations).
3. No. 239 has a one-way solution which should be given in full. It is even tricky in a way.
4. Solutions of the January problems should be sent in not later than the 20th of February (postmarked). For those outside Ontario the deadline is the 25th of next month.

SALEM CHRISTIAN SANITARIUM ASS.

On Saturday, December 3, 1966 the board of the Salem Christian Sanitarium Association Inc. met at Stoney Creek. We are again privileged to report the main points as discussed at this meeting.

Building-Approval. Much joy and thankfulness was caused by the letter of the Ontario Hospital Services Commission granting approval for the establishment of a 30-bed psychiatric hospital in the Brampton area. Our chairman Dr. A. VanderMaas wrote about this important decision an extensive article in the Christmas-issue of the Christian Courier, so that we may assume that you are well aware of this happy fact.

Name of the Association. Since the application for the building-permit and the approval was granted under the Private Hospital Act, it was felt that the name of our association should be changed accordingly. After ample discussion it was decided to come to the annual membership meeting with a proposal to change the name to "Salem Christian Psychiatric Hospital Association Inc."

Building Plans. The Planning Committee reported that Mr. Julian J. Trasiewicz (Toronto) had been appointed architect. This in accordance with a mandate given to this committee. Mr. Trasiewicz has agreed to work in cooperation with the consulting engineers Daverman & Associates, who have designed among other hospitals the Mulder Therapy Center of the Pine Rest Christian Hospital in Grand Rapids. We are happy with this appointment and we may look forward now to a hospital which meets today's requirements. We expect that preliminary sketches of the building will be submitted to the board quite soon.

Finances. We are thankful for the generosity of our people, but it is evident that we will have to appeal to our people to make even greater sacrifices if we are to obtain the necessary funds for the building and its equipment. Other projects to raise these funds are being planned for the near future. Our Public Relations Committee is in charge of organizing these projects. The chairman of this committee informed us that two different campaigns are in the making.

First is Salem Sunday 1967. This time the All Ontario Chr. Ref. Deaconal Conference will cooperate in making this campaign a success. The deacons of the Reformed Church, Can. Ref. Churches and Free Chr. Ref. Church will be asked to do the same in their denominations. Sunday, March 19th was designated as Salem Sunday 1967.

The second project is planned for October 1967. That time every individual member of the cooperating churches will be approached and no doubt this project, which is called a "grand-scale-action", needs a special organizer. The Public Relations Committee was given a mandate to appoint such an organizer and to materialize the plans.

Finally it was felt that the individual membership should be raised. A proposal in this direction will be placed on the agenda for the next annual meeting.

Annual Meeting. It was decided to hold the 6th annual meeting on Saturday, April 1, 1967 in the conference room of the Rehoboth Christian Reformed Church of Toronto. A qualified speaker will be approached to address the meeting.

Publicity. A second newsletter will be mailed together with the invitation for the annual meeting. Beside the reports of the board-activities, more articles, also in the field of psychiatry will appear in the magazines of the churches.

The Year of our Lord. In retrospect we feel that 1967 will be a year that asks of us even greater efforts than before. If we look at ourselves, we ask "Who is able to do these things?" More than ever we are conscious that we labour in vain, except the Lord is building our hospital. However, did not the Lord clearly show us in the Government's decision to give us a building permit, that He does not leave us alone, if we only build on His faithfulness?

Therefore, knowing that 1967 is again a year of our Lord, let us not fear, but trust in Him! And since the merciful are blessed, let us also show our mercy towards them, who need real Christian psychiatric care!

Casper C. Vanderiet.

NIAGARA DISTRICT CHRISTIAN HOCKEY LEAGUE

Games to and including January 5

	G	W	L	T	F	A	Pts.
St. Catharines	11	8	2	1	56	24	17
Hamilton	12	8	4	0	48	25	16
Brantford	10	5	5	1	28	31	11
Beamsville	11	0	11	0	15	66	0

Top Scorers in League

John Bergsma, St. Catharines	37
John Ludwig, Hamilton	21
Bill Schilthuis, Hamilton	16
Frank Buwalda, Hamilton	16
Kees Oosterloo, Brantford	14
Jerry Teeuwsen, St. Catharines	14

ROBERTSON

(Continued from page 9)

his observations served only one goal — how to build the church in this new land. He realized that these initial years were decisive for the future. "It should be the duty of the church," he wrote, "to lay broad and deep the foundations of piety, purity and probity in this new land. Settlers are coming in in considerable numbers, and making home for themselves and their children. Would it not be pity if these wide plains and mountain vastnesses should become the grave of their early piety?" These last words say much of his concern for his people. He was always "on the trail". For 19 years he would not be home at Christmas. As soon as he was appointed as Superintendent he made a tour of two thousand miles, starting in August and returning to Winnipeg in the middle of December, first through heat and dust and rain and later through frosts and blizzards. His letters are full of adventures. Often he had to pitch his tent or to find another place to sleep. "Tonight we are to lodge in a place 7x12, portioned off from the stable. The side is quite airy, the boards having shrunk a good deal. But I have a good tuque, or nightcap, and I hope to keep warm enough. I have two buffalo robes, two pairs of blankets, and other appliances that will likely keep me comfortable."

One of his main concerns was to get men, missionaries, who were willing to share the hardships of the frontier. The church must keep abreast with the settlers as they pushed forwards. Sometimes his letters to the established churches in the East were a cry for helpers. "The gambler, the rum-seller, and the strange woman travel by fast express — the church by slow stage . . . The missionary should accompany the settler, not follow him afar off!"

Not every student, who had prepared for the ministry, was fit for this kind of work. Though Robertson took care of his men like a father, he taught them hard lessons. "The Missionary in Green Valley is a green Glasgow man. I wish Jamesy was out here to teach him how to harness and drive a horse, and how to ride one. He thought a minister's duty was to preach the Gospel and not to be bothered with horses. I had to tell him that if he could not reach the people to whom he preached without horse, then he must learn to drive and ride — in fact, that if these were his ideas he had no business in the North-West — that I would rather have a man know less Latin and more Horse and that without some knowledge of horses a man was useless. The man looked amazed, but took all well and is going to work."

It was at the initiative of Robertson that the Church and Manse Building Fund was established. The Church became the center of many activities and, as so often in the history of the Protestant Church, the manse and the minister's wife began to play an important part in a community with many young men and people who were lonely and unsettled.

Not only Prebyterians and English speaking pecple settled in the West, but also many others. Would the Presbyterian Church be able to break through its ethnic barriers and to widen its vision? In his report of 1892 Robertson wrote these prophetic words: "Our duty to provide for the children of the church is evident, but what about the foreigners that came to sojourn among us? The German and Hungarian, the Icelander and Scandinavian, are sturdy Protestants. The boast of catholocity on our part should be exemplified in care for those who are not otherwise provided for, whatever their nationality or faith. To be a Presbyterian a man must not of necessity talk Gaelic or broad Scotch, or hail from Ulster; the time has come for broadening the scope of our work, and so showing that Presbyterianism is not a creed of race or locality, but adapted for all nationalities and races."

One of Robertson's last enterprises was the Klondike Mission. In 1896 gold had been discovered in the inhospitable regions of the Yukon. This was the beginning of the spectacular gold-rush. Before long, many adventurers were on the trail and within two years Dawson grew from a few houses to a city of 25,000 people. Here was no time to waste! Robertson managed to have a Mr. R. M. Dickey, a student of Manitoba College, ordained, even though he had not finished his studies. But Dickey was the man for the job. In one of his letters the Superintendent encourages the young pioneer missionary: "But we deeply sympathize with you in your travels and exposure, with hard roads and hard fare; but if some souls have been saved, some strengthened to resist temptation, some cheered, some brought out of gloom and darkness, some inspired to hold fast, surely there is some reward — 'In as much as ye did it to one of the least of My brethren, ye did it to Me."

Through the years God blessed the work of this indefatigable servant. In 1875 there was 1 Presbytery (classis) west of the Great Lakes, in 1900 there ware 15. In 1875 there were 10 congregations, in 1900 two hundred and 1,060 preaching stations. The number of communicants had grown from 432 to 24,035.

"How the West was won". — It is the story of many missionaries who responded to Robertson's appeal, "God is calling us to go in and possess the land!"

When he feels that his strength begins to fail him he writes to his friend, Rev. C. W. Gordon — who later on wrote his biography — "I want to live a few years longer to see the development that I feel sure is coming one day, and I think is drawing near — and I would like to do a little more to express my love to Him who is all my salvation and desire."

On the 4th of Januari, 1902 God took him home.

It was especially in the Prairie Provinces that Presbyterianism suffered great losses as Church Union took place in 1925. Yet the words engraved on Robertson's tomb remain true, "While Western Canada endures, his work will abide," for the Word of God will not return empty.

---

*) See C.C. Dec. 11, 1964, Bruin Romkes Comingoe (Camminga), 1723-1820. The first Reformed Minister on Canadian soil.
C.C. Feb. 1965. John Black, 1818-1882, The Apostle of Red River.

Literature — **The Life of James Robertson, Missionary in Western Canada**, by Charles W. Gordon. Toronto, 1908.

RECTIFICATION

In the article of drs. R. Recker, "Nigeria in Travail", which was published in the issue of Dec. 23/30, 1966, it stated that "the number of slaves imported into America by the 19th century was 13,000". It should read: "the number of slaves imported into America by the 19th century was *130,000.*"

DE MAFFIA ②

Politieke Activiteiten

Door het optreden van het fascistische regiem had de Maffia een behoorlijke knak gekregen. Vele van de leiders waren nog wel in de 'business', maar de plaatselijke regering en politie hield de Maffia organisatie toch enigszins onder controle, zodat de boeren en de organisatie van "de vrienden van de vrienden" niet langer door de Maffia-leiders werden gedirigeerd. Zij genoten nu meer vrijheid dan voorheen en behoefden niet bang te zijn dat de Maffia de kans had om represaillemaatregelen te nemen, indien zij de orders van de Maffia niet opvolgden of het zwijggebod overtraden. Dit was inderdaad een grote vooruitgang, want de Maffia kan alleen uitgroeien tot een enorme macht zolang het de bevolking onder de duim heeft. Door de gewelddadige methoden was de organisatie in staat te stelen en te moorden zonder dat de politie ervan op de hoogte werd gesteld. Niemand durfde de politie in te lichten. Zelfs indien de "vrienden van de vrienden", die de Maffia-leiders allesbehalve vriendelijk gezind waren, voor het gerecht werden gedagvaard, zwegen ze in alle talen, aangezien zij, zodra zij iets over de activiteiten van de Maffia zouden meedelen, van hun leven zouden worden beroofd.

Na de tweede wereldoorlog heeft Italië haar kansen echter voorbij laten gaan om aan de Maffia een einde te maken. Om stemmen te winnen hebben verschillende politieke partijen de Maffia gebruikt om op een oneerlijke manier stemmen te winnen.

TIJDENS DE AMERIKAANSE BEZETTING

Aangezien verschillende vroegere Maffia-leden, voor wie het in Sicilië te gevaarlijk werd, naar Amerika waren geëmigreerd, heeft de Amerikaanse regering in 1943 gebruik gemaakt van enkele van deze ex-Italianen die van Sicilië afkomstig waren en de strijdkrachten konden ter zijde staan bij de verovering van Italië.

Zodoende gebeurde het dat op de 14de juli een vliegtuig laag over Villalba vloog om een brief, die bestemd was voor Don Calogero Vizzini, meestal Don Calò genoemd, het hoofd van de Maffia organisatie, naar beneden te gooien. Op deze manier kwam de Maffia leider in contact met de geallieerden, die er aan meehielpen dat Don Calò burgemeester van Villalba werd, wat hem later goed van pas kwam, want zodoende zag hij er kans toe om zijn politierapport te verdonkeremanen.

Bovendien bleken de contacten met de Amerikanen gunstig te zijn voor de business. Want Don Calò zorgde er voor dat, om de veroveringen van andere gedeelten in Sicilië te vergemakkelijken, hij in contact kwam met andere Maffia leiders, die, uit dank voor hun bewezen diensten, tot burgemeesters in diverse plaatsen werden aangesteld. Op deze manier kreeg de Maffia de macht in handen.

De vriendschap met de Amerikanen had eveneens het voordeel dat de emigratie van Maffia-leden, die onder verdenking stonden, plaats kon vinden zonder van de wettelijke instanties gebruik te maken.

Het herstelde contact van de Amerikaanse gangsters en de Maffia leiders in Sicilië leidde tenslotte tot de handel in verdovende middelen. Overigens was er genoeg te verdienen. Want gedurende deze tijd was het voedsel schaars in Italië. De zwarte markt deed goede zaken, waarvan de Maffia handig gebruikt maakte.

IN DE POLITIEK

Don Calò zag wel in dat, zodra de oorlog over was en de toestanden weer normaal zouden zijn, de zwarte markt zou ophouden te bestaan. Hij zinde dus op wegen om zijn praktijken op een andere manier te kunnen uitoefenen. Van het fascistische regiem had hij de les geleerd dat zolang de politieke leiders niet aan de kant van de Maffia stonden, de organisatie met moeite zou kunnen blijven bestaan. Hij zocht daarom contact met de politieke leiders van die dagen. Er waren voornamelijk twee partijen waarmee hij connecties aanknoopte: de beweging voor onafhankelijkheid en de Christelijk Democratische partij. Eerstgenoemde partij wilde dat Sicilië onafhankelijk zou worden. Tot de voorstanders van deze partij behoorden de baronnen en herenboeren, die graag de bestaande sociale toestanden intact wilden houden. Tot de laatstgenoemde partij behoorden de Rooms Katholieken, waarvan de meesten zich alleen maar bekommerden om de katholieke macht op Sicilië te handhaven, zonder de sociale misstanden te verbeteren, om de communistische en socialistische partijen, die elk op hun wijze de arme boerenbevolking te hulp wilden komen, de wind uit de zeilen te nemen.

Bij welke partij zou de Maffia zich aansluiten? Men was het er niet geheel over eens. Daarom besloot Calò zich voorlopig bij de Onafhankelijkheids Partij aan te sluiten, aangezien hij vreesde dat indien Sicilië vanuit Rome zou worden geregeerd, de democratie ook in Sicilië zou worden ingesteld, waardoor de boerenbevolking gelijke rechten zou krijgen als die van de Maffia en de herenboeren. Hierdoor zou de sociale structuur van Sicilië veranderen, zodat de Maffia niet langer haar gruwelpraktijken zou kunnen uitvoeren. Toch vreesde hij dat de Onafhankelijkheids Partij weinig kans van slagen zou hebben en papte daarom tegelijkertijd met de Christelijk Democratische Partij aan.

Ondertussen zorgde hij ervoor dat zijn leden er wat meer 'genteman-like' kwamen uit te zien en zich enigszins met de politiek op de hoogte stelden, zodat, indien zij voor een politieke functie in aanmerking kwamen, een goede indruk zouden maken.

De Onafhankelijkheids Partij kon wel enige stemmen gebruiken en sloeg daarom het aanbod van de Maffia niet af.

Don Calò ging echter voorzichtig te werk. Hij moest tenslotte ook rekening houden met de invloed van de Communistische en Socialistische partij. Vele mijnwerkers en boerenarbeiders waren hierbij aangesloten. Hij probeerde met hen een compromis te sluiten, maar een compromis met gangsters werd door de leiders resoluut verworpen. Inderdaad een waardiger houding dan die van de Christelijk Democratische partij.

Door de actie van de socialistische en communistische leiders vormden de verdrukte boeren op de duur een eenheid als zij van te voren nooit hadden gekend.

De boerenarbeiders konden het geduld niet langer opbrengen. Ondanks de wetten van 1933 en 1945 was er weinig gedaan om hun lot te verbeteren. Bovendien waren de Maffia leiders druk bezig het land op te kopen van de nog bestaande herenboeren en verhinderden zij het goedkeuren van een wet om de onontgonnen stukken land aan de boeren beschikbaar te stellen.

Uit de afloop van de verkiezingen van 1947 werd het de Maffia duidelijk gemaakt dat de boeren zich niet langer in de hoek lieten drukken. De linkse partijen namen in sterkte toe. Toch boekten ze uiteindelijk weinig resultaat. Onderling was er nogal wat onenigheid en de nationale regering gaf geen gehoor aan de klachten van de boeren. De Maffia nam van deze gelegenheid gebruik en veroverde zich een plaats in de diverse politieke partijen met het doel de duistere praktijken te kunnen voortzetten.

Zij kregen zoveel macht dat zij de boerenbevolking eenvoudig dwongen om op de Christelijk Democratische Partij te stemmen. Allerlei methoden werden daarvoor gebruikt. Om slechts één te noemen: In Corleone waren de boeren nog steeds niet onderworpen. In dit district woonde echter een dokter, Michele Navarra, die aan het hoofd stond van de 'white-collar' groep van de Maffia organisatie. Hij was goede maatjes met de geestelijkheid (!) en wilde dat zijn partij zou winnen. Er was nl. ook nog een andere Maffia groep onder leiding van een twintigjarige Liggio. Om nu de overwinning te behalen verklaarde hij dat vele stemgerechtigden blind waren en hij, als dokter, hen bij het stemmen moest helpen. De meerderheid van de bevolking durfde niet eens te stemmen uit vrees voor represaillemaatregelen.

ONDERLINGE STRIJD

Zoals het meestal gaat met dergelijke organisaties, er ontstond onderlinge strijd. We noemden al even de rivaliteit tussen dokter Navarra en de jonge Liggio. Dokter Navarra werd later door Liggio vermoord. Er was ook veel onderlinge strijd tussen de plaatselijke Maffia groepen, maar eveneens tussen de Maffia die zich toelegde op het stelen van vee, winst maakte uit de handel in groente en fruit, en de Maffia die de toekomst zag in de handel in verdovende middelen.

Het aantal moorden dat in de jaren tussen 1947 en 1963 werd gepleegd is enorm hoog. Leiders van beide groepen werden vermoord, maar ook 'vrienden van de vrienden', waarvan men vreesde dat zij de Maffia leden zouden verraden. Onschuldigen werden eveneens gedood door de kogels die, zelfs op klaarlichte dag in de stad Palermo, op de leden van de verschillende Maffia groepen werden afgevuurd.

Natuurlijk moest de rechter zich met dergelijke gevallen gaan bezighouden. Sommige leiders werden inderdaad enkele jaren achter slot en grendel gezet, hoewel ze in vele gevallen werden vrijgelaten bij gebrek aan bewijs!

In de gevangenissen wisten de leiders echter hun terreur voort te zetten. Zij bedreigden de bewakers met hun leven, indien zij de bevelen van de leiders weigerden op te volgen. Zelfs in de gevangenis werden nog zaken gedaan. Men verkocht b.v. lakens, dekens en lampen, die voor de gevangenen waren bestemd.

Bijna allen die wel iets meer wisten van de activiteiten van de Maffia benden bleven zwijgen, ook al werd er nog zoveel druk op hen uitgeoefend, want de Maffia organisatie zorgde voor het gezin van hen die waren gesnapt en in de gevangenis zaten. Het geld daarvoor stalen ze op de een of andere manier.

De onderlinge strijd nam echter toe, want de een wilde alleen 'handelen' in fruit en groenten en zaken doen op de markt, terwijl de andere groep gebruik wilde maken van de haven om de verdovende middelen naar Amerika te vervoeren. Natuurlijk kon men beide zaken ook verenigen. Zo gebeurde het b.v. dat men sinaasappelen verkocht waarin men verdovende middelen had verborgen. Deze handel werd een internationale business, nadat enkele Amerikaanse Maffia leden, die het Amerikaanse burgerschap niet hadden, het land werden uitgezet om zich opnieuw in Italië te vestigen. In plaats van deze heren onder controle te houden vestigden ze zich in Marseille en Hanover. waar ze handelaren waren in groente en fruit, met name in de verkoop van 'sinaasappelen'.

Don Calò, de bekende Maffia leider en burgemeester van Villalba, had ook nog een fabriekje in 'sweets', maar achteraf bleek dat er verdovende middelen werden gemaakt.

Toen hij in 1954 op 77-jarige leeftijd een natuurlijke dood stierf werd hij begraven als een zoon van de R.K. kerk en een lid van de Christelijk Democratische Partij. Boven de ingang van de kerk hing een doek waarop stond geschreven: "hij was een eerlijk man". De politie in Rome wist wel beter, waar men een register van zijn misdaden bewaarde. Het was een duplicaat van het register dat hij zelf had verscheurd.

Wanneer U dit relaas leest zult U waarschijnlijk zeggen: "Wat een treurige toestanden". Zo is het inderdaad. Nog treuriger is dat de Christelijk Democratische Partij de Maffia organisatie gebruikt om stemmen en zetels te winnen. Men kan dit werkelijk niet aan onkunde toeschrijven, want de Italianen hebben uitvoerig over de misdaden van de Maffia en de opstanden van de boeren in de nieuwsbladen kunnen lezen. Bovendien hebben sommige Rooms Katholieken, die hun plicht wel verstonden, de Christelijk Democratische Partij op de misstanden in Sicilië gewezen. Boeken over de Maffia terreur zijn op de markt verschenen. Pas in 1962 heeft de regering het besluit genomen om een commissie te benoemen die werd opgedragen de zaak te onderzoeken.

Men begrijpt nu ook dat vele R.K. geestelijken en 'leken' zich scharen aan de kant van de Socialisten, die tenminste de moed hadden om zonder de 'hulp' van de Maffia hun partij op te bouwen. Wij zien dan ook dat vele priesters, die b.v. in Frankrijk in de fabrieken onder de arbeiders werken, op de duur tot het Communisme overgaan. Wij geloven niet dat dit juist is, maar gezien de onbewogenheid van vele Rooms Katholieken, is deze overgang enigszins te begrijpen.

Dat deze geschiedenis ons opnieuw mag leren dat wij als christenen het sociale leven met haar problemen niet buiten de kerk mogen houden.

7 gegronde redenen om per KLM naar Nederland te reizen

1. 21-daagse "economy" tarieven zijn lager dan ooit tevoren. U kunt 14 tot 21 dagen in Nederland blijven.

2. Wilt U langer dan 3 weken in Nederland blijven dan betaalt U deze winter het "off-peak economy" tarief. U kunt Uw reis een jaar verlengen.

3. Indien U niet bij familie kunt logeren dan kunt U in de winter profiteren van lagere hotel- en pensiontarieven.

4. U kunt Uw reis per KLM in gemakkelijke betalingen regelen. U betaalt 10% nu, het overige over 24 maanden verspreid.

5. Indien U in West Canada woont kunt U geld besparen door per trein naar Uw KLM vlucht vanuit Montreal te reizen.

6. De KLM heeft dagelijkse vluchten tussen Canada en Nederland. Acht vluchten terug naar Canada.

7. Trek deze winter (tussen 17 oktober en 1 maart) Uw voordeel uit de "Day on the House" aanbieding van de Amsterdamse VVV. Meer dan twintig gratis geschenken, introducties en uitnodigingen.

RETOERTARIEVEN "ECONOMY" KLASSE

Naar Amsterdam vanaf:

	21-daags	Off-peak
Montreal	$335.00	$445.00
Toronto/Hamilton	$381.00	$490.00
Winnipeg	$461.00	$570.00
Calgary/Edmonton	$535.00	$644.00
Vancouver	$575.00	$684.00

Nodig dit jaar een vriend of familielid uit, naar Canada te komen !

De Expo '67 in Montreal, en Centennial-vieringen door geheel Canada heen, zijn goede redenen om dit jaar vrienden of familieleden uit Nederland te gast te hebben.

De KLM kan dit gemakkelijk voor U regelen, ook indien U de reiskosten in Canada wilt voldoen. Uw reisbureau, of de KLM in Canada zal dan de reisbiljetten in Nederland aan Uw gasten laten uitreiken.

De KLM is door geheel Canada heen vertegenwoordigd door officieel aangestelde reisbureaus. De KLM raadt U aan, van de diensten van deze reisbureaus gebruik te maken.

KLM

ROYAL DUTCH AIRLINES

A.R.S.S. and Canada's Centennial

Very recently the new executive director of the A.R.S.S., Dr. Hendrik Hart, informed us that he is going to approach the Board of Trustees, during its meeting in February, to put the opening of Institute into a framework connecting it with the Canadian Centennial. Dr. Hart is of the opinion that the Reformed Christian community of Canada would make a splendid witness to the nation if it presented an institution of Christian scholarship to this country on its 100th birthday.

As our readers will remember, the A.R.S.S. has been authorized by its members to open such an institution in the Fall of 1967. We asked the executive director how it would be possible to pay for this, since only recently he announced a debt of over $10,000. He pointed out that since that announcement the Head Office in Toronto already received $7,500. He also said that the response to the appeal at Christmas showed that support for this cause is greatly on the increase.

Sofar close to $2,000 has been coming in by way of the return envelopes. It is expected that much more will be sent by the many people who have up till now just forgotten to mail their contribution, but are definitely planning to do so yet.

Another significant development indicated by Dr. Hart was the fact that since the Board approved drastic changes in the constitution in October, over 100 people joined the membership of the A.R.S.S. He and Mr. James Van Oosterom, the new Development Director, have addressed scores of audiences across Canada and in the U.S. and have found that in all instances significant groups of Christian people are solidly behind the work done in the field of higher learning by the Association. They also found that very many outside of the Reformed denominations are joining this movement with great enthusiasm. They were especially grateful to learn that the supporters were so convinced that the Lord has assigned this important work to His people and that therefore they are all determined to do whatever is possible to open the Institute this year. For this reason it appears that not only should this Institute be opened, but that it definitely can be opened this Fall.

We also asked Dr. Hart's opinion about the various critical discussions in several publications during the past years. He replied that since his return to Canada in August he has been amazed to find that almost all of this definitely seemed to belong to the past. He contributed the fact that he hardly noticed any critique to various factors, such as the increase in work and services through the appointment of additional staff members, the proposed changes in the constitution, the fact that hundreds of young people, students and teachers claim that they benefit greatly from the work of the Association, and above all the growing conviction in the hearts of hundreds of believers that no one can afford to neglect the present developments; not even if there is some disagreement on matters of detail.

MENSEN MET PIT

zijn er wel te vinden, mensen met smaak zijn er ook genoeg en mensen, die nooit bitter zijn, komt men ook wel tegen. "Rare Snijbonen" zijn er ook.
Wij hebben echter voor U de volgende ZADEN:

WORTELEN - ZONDER PIT
BONEN - MET SMAAK
KOMKOMMERS - BITTERVRIJ
GOEDE SNIJBONEN

By the way: Moet U nog PEULTJES? Die hebben wij ook. Vraagt U onze Holl. of Eng. prijscourant even aan? Er is altijd wel iets voor U bij, b.v. BLOEMBOLLEN, AARDBEIENPLANTEN, VASTE PLANTEN, RODE- EN ZWARTE BESSEN, KRUISBESSEN, LAGE APPELS EN PEREN, PEATPOTS, GOED GAZON-GRASZAAD, HOLL. KAMERPLANTEN, etc. etc.

WILLIAM DAM SEEDS
West Flamboro Ont.

Location at: CHRISTIE'S CORNERS (between Bullock's and Peter's Corners), 4 Miles West of Dundas, on Nr. 8 Highway.
Open Daily from 8 a.m. till 9 p.m., closed on Sundays.
PHONE: 628-6641 DUNDAS.

SPECIAL TRAIN TO EXPO ON "HOLLAND DAY"

Official opening of the Holland Pavillion by His Royal Highness Prins Bernhard
LEAVING MAY 17 — — — RETURNING MAY 20TH
stopping at all major Ontario cities for pick-up.
Complete package from Hamilton or Toronto return railfare, three nights in Hotel plus EXPO passes $48.50 per person (double occupancy). Hotel location only 4 miles from EXPO, limited space available. CALL NOW AND JOIN THE PARTY!

KOOPS TRAVEL SERVICE LIMITED
543 BRANT STREET — BURLINGTON, ONTARIO
632-1255 (24 hrs.) — Check local listing for ZE 9-2030 (No toll charge)

EXPERT WATCH and CLOCK REPAIRS

for Brampton and surroundings

Harry Wierenga
Jeweller-Watchmaker
211 Queen St. West
Phone: 459-4561
BRAMPTON, ONT.

ZUID-AMERIKA

Een vulkaan die op uitbarsten staat

③

POLITIEK

In de vorige artikelen hebben we geschreven over "De maatschappelijke verhoudingen" en "De militaire macht". Alvorens te gaan schrijven over enkele Zuidamerikaanse landen, moeten wij ter inleiding toch eerst nog iets schrijven over de politiek en in een volgend artikel over de economie in Zuid-Amerika. Want zonder enige wegwijs in dit werelddeel begrijpen we niet veel van de vaak verwarrende toestanden in deze landen.

DE REGERENDE MACHT

Zoals we in onze vorige artikelen reeds hebben vermeld bestaat er in de Zuidamerikaanse landen over het algemeen geen **nationale eenheid.** Het individualisme speelt in de Zuidamerikaanse landen een grote rol. De macht berust dan ook veelal bij een leider, omringd door enkele vrienden. Politiek is zodoende een aangelegenheid van enkele personen. Een politieke partij, zoals wij die kennen, betekent in vele Zuidamerikaanse staten niet zoveel. Wanneer er meer dan één partij is, dan is het verschil meestal niet groot. De partij richt zich grotendeels naar de ideeën van de leider, in zoverre men van ideeën kan spreken. Want bepaalde denkbeelden, zoals conservatieve en liberale, betekenen in deze landen niet zoveel.

Een journalist vroeg eens een inwoner van Honduras: "Hoeveel partijen hebt u in uw land?" "Slechts twee," antwoordde hij. De rooie en de groene." Veel verschil was er eigenlijk niet tussen deze twee, maar de persoon stemde op de 'groene', omdat hij er nu eenmaal toe behoorde. Waarschijnlijk vond hij de leider meer een krachtspersoon dan de leider van de oppositie partij.

Men schaart zich dus achter de leider. Wordt de oppositieleider gekozen, dan zijn de leden van de partij die aan het bewind was kwaad, want zoiets moet men hún leider toch niet aandoen. Zo denkt de leider er ook over, dus ontstaat er wrijving. In vele gevallen grijpt het leger dan in, dat tot op zekere hoogte boven de partijen staat. Langzamerhand wordt de leider van de militaire macht degene die een 'in-group' vormt.

De leider zal in de meeste gevallen met behulp van zijn vrienden de alleenheerser zijn. Zelfs al vindt hij deze toestand verre van ideaal, hij wordt ertoe gedwongen, vanwege de politieke instelling van het land. Hij kan zijn macht niet gedeeltelijk overdoen aan anderen, want dan ontstaat er onderlinge ruzie, jaloezie en zullen sommige van de hoge functionarissen proberen hem van zijn plaats te wippen. Een leider moet dus wel bazig zijn, anders heeft men om de paar maanden een andere regering.

Men zal zich misschien afvragen hoe zo'n betrekkelijk kleine groep een groot land zoals Brazilië of Argentinië kan regeren, zonder dat het volk in opstand komt.

Hiervoor zijn verschillende redenen te noemen.

1. In deze landen bestaat er, zoals wij in ons eerste artikel reeds hebben vermeld, een grote tegenstelling tussen het volk en de aristocratie. De regering is veelal in handen van deze aristocratie. De gewone man heeft bijna niets in te brengen.
2. Er zijn geen politieke partijen zoals wij die kennen. Integendeel, vele partijen zijn naar de leider genoemd! Ik denk niet dat alle partijleden van de Conservatieve Partij voortaan als de Diefenbaker Partij zouden willen bekend staan, evenmin dat de Democratische Partij in Amerika haar naam zou veranderen in Johnson Partij.
3. Trouwens de president van Amerika en de minister-president van Canada zouden nooit zo'n macht kunnen bezitten als de president in vele Zuidamerikaanse landen. Zoiets zou in onze landen tegen de bepalingen van de constitutie zijn! In Zuid-Amerika is dit meestal anders. Men heeft wel een constitutie. Dat behoort immers zo in onze moderne tijd! Zodra een nieuwe president wordt gekozen belooft hij het volk zelfs een constitutie. Dit betekent meestal niet te veel, want de constitutie is zo opgezet dat de president zelf de touwtjes in handen houdt. Daar zorgt hij zelf wel voor. Hetzelfde vond onlangs plaats bij de constitutionele veranderingen in Spanje. Nu begrijpen we ook waarom de constitutie in Zuid-Vietnam zo'n heet hangijzer is. Het gaat er bij dergelijke landen in hun constitutie niet om het volk te dienen, maar om als uitvoerende macht de baas te blijven.
4. De verhouding van de provinciale regering en de centrale regering is zeer gunstig. Immers de president zorgt er wel voor dat de goeverneurs van de provincie zijn vriendjes zijn. Dit is b.v. het geval in India, zoals wij in het vorig nummer van C.C. hebben gezien. Op deze manier kan men gemakkelijk elke vorm van verzet beteugelen indien dit noodzakelijk mocht zijn. (Dit zou voor Canada misschien een oplossing zijn in verband met de wrijving tussen Quebec en de andere provincies of ten opzichte van de medicare-verschillen!)
5. Het merkwaardige is dat vele mensen in de Zuidamerikaanse staten het niet anders wensen. Vooral in sommige kleine landn. Dit klinkt ons misschien vreemd in de oren, maar toch is het niet geheel onbegrijpelijk. Men moet niet vergeten dat een groot deel van de bevolking tot een lagere volksklasse behoort. Zij worden gemakkelijk prooi van hun meesters. Er stond een leider op, — soms een leider van de vakverenigingen — om de arme bevolking te beschermen. Deze mensen keren zich dus tot de leider om hulp en raad, omdat vele andere regeringsfunctionarissen corrupt zijn. We lezen hetzelfde van de Israelieten die raad kwamen vragen bij de koning. Alle leiders zijn in de Zuidamerikaanse landen dus niet corrupt, maar de verleiding om zich te verrijken is erg groot en men wordt inderdaad soms gedwongen om als dictator op te treden, wil men niet door slechte leiders van de troon worden gestoten.

Hieruit wordt het ons duidelijk dat de politieke situatie in Zuid-Amerika niet zo eenvoudig is als wij vaak denken. Gebrek aan kennis van zaken is het gevolg geweest dat de V.S. al heel wat blunders in Zuid-Amerika heeft gemaakt.

OPPOSITIE

Natuurlijk zijn er ook groepen onder de bevolking die deze regeringsvorm niet langer dulden, maar óf door geweld óf door een verandering in de maatschappelijke structuur, een weg willen plaveien naar een democratische regeringsvorm zoals wij die kennen.

Daar zijn allereerst de **intellectuelen.** U kunt herhaaldelijk over hun activiteiten in de nieuwsbladen lezen. Studentenrelletjes zijn aan de orde van de dag. Deze jonge mensen zijn vaak met de westerse wereld in aanraking gekomen door hun studie. Sommigen zijn beïnvloed door communistische leringen en vormen een soort 'saloncommunisme', zoals men dat in Nederland noemt. De nadruk ligt bij hen op de sociale hervormingen, zonder dat men altijd gelooft dat alleen de **arbeider** de macht in handen moet hebben. Hieruit moet men niet de conclusie trekken dat **alle** studenten communistisch zijn. Dit is beslist onjuist.

Toch vindt men bij deze intellectuelen geen **politiek program** of vormen ze een georganiseerde **politieke partij.** Vanaf de onafhankelijkheid van Zuid-Amerika is dit zo geweest. De intellectuelen lieten het bij ideeën, zonder deze in daden om te zetten.

Met de vakverenigingen — socialistische, communistische en rooms-katholieke — is het anders gesteld. Hier valt de nadruk op de **actie.** Men eist hogere lonen, betere woningen, sociale voorzieningen, enz.

Sommige vakbonden werken nauw samen met de regering, anderen vormen een afzonderlijke groep en bemoeien zich niet teveel met de politiek, aangezien vele vakbondsleiders nogal tegen de 'dirty' politiek zijn. Zelf hebben ze vaak evenmin een schone lei. Meer dan eens is hun systeem hetzelfde als die van de meerderheid van de Zuidamerikaanse regeringen. Er is een leider met enkele vriendjes en deze delen de lakens uit, terwijl de arbeider, met wiens lot zij zo waren begaan, niets heeft in te brengen. In sommige gevallen zijn de bonden tegen modernisering, uit vrees voor werkloosheid. De vakverenigingen zijn vaak ondemocratisch georganiseerd en houden er te weinig rekening mee dat de landen in Zuid-Amerika economisch steviger op hun benen moeten komen te staan, wil men de sociale voorzieningen, die op zichzelf erg nodig zijn in deze landen, kunnen uitvoeren. Argentinië heeft dit ondervonden gedurende de regering van Peron. Het land was toen bijna bankroet, maar het gewone volk vond hem — en vooral zijn vrouw — royale lui.

De laatste tijden, vooral nadat Castro in Cuba aan het bewind is gekomen, ontwikkelt zich in de Zuidamerikaanse landen het **nationaliteitsgevoel.** Men wil vrij zijn en economisch vooruitkomen. Castro is in veler ogen de held. Men moet hieruit echter niet concluderen dat allen, die in Zuid-Amerika verzet aantekenen tegen de bestaande toestand, communistisch zijn. Men zou dit uit de krantenberichten soms denken. Dit is echter onjuist.

Ondanks het groeiende verzet blijft de élite-groep in vele Zuidamerikaanse landen het roer in handen houden. Dit komt omdat de **sociale** veranderingen nog maar pas op gang zijn gekomen. In landen waar deze tot moeilijkheden dreigen te leiden, neemt het leger de functie van de regering over. Want in vele Zuidamerikaanse landen, vooral in de kringen van het leger, is men tegen wanorde. Het leger kan, zoals we in ons vorig artikel hebben gezien, de sociale veranderingen echter niet in goede banen leiden, aangezien de militaire leiders niet over de nodige kwaliteiten beschikken. Een generaal de de economische zaken van het land behartigt is inderdaad niet ideaal.

Ondertussen raakt Zuid-Amerika steeds meer op drift. De weg naar de democratie is een moeilijke weg.

De sociale verhoudingen moeten eerst worden omgevormd. Het volk moet beter onderwijs ontvangen en op een hoger levenspeil worden gebracht. De Zuidamerikanse landen moeten economisch uit de kluiten groeien. Het ene hangt met het andere samen. Het volk wordt echter ongeduldig. De aristocratische oligarchie kan de status quo niet langer handhaven. Zal Zuid-Amerika de weg gaan als het China van vandaag?

ZUID-AMERIKA

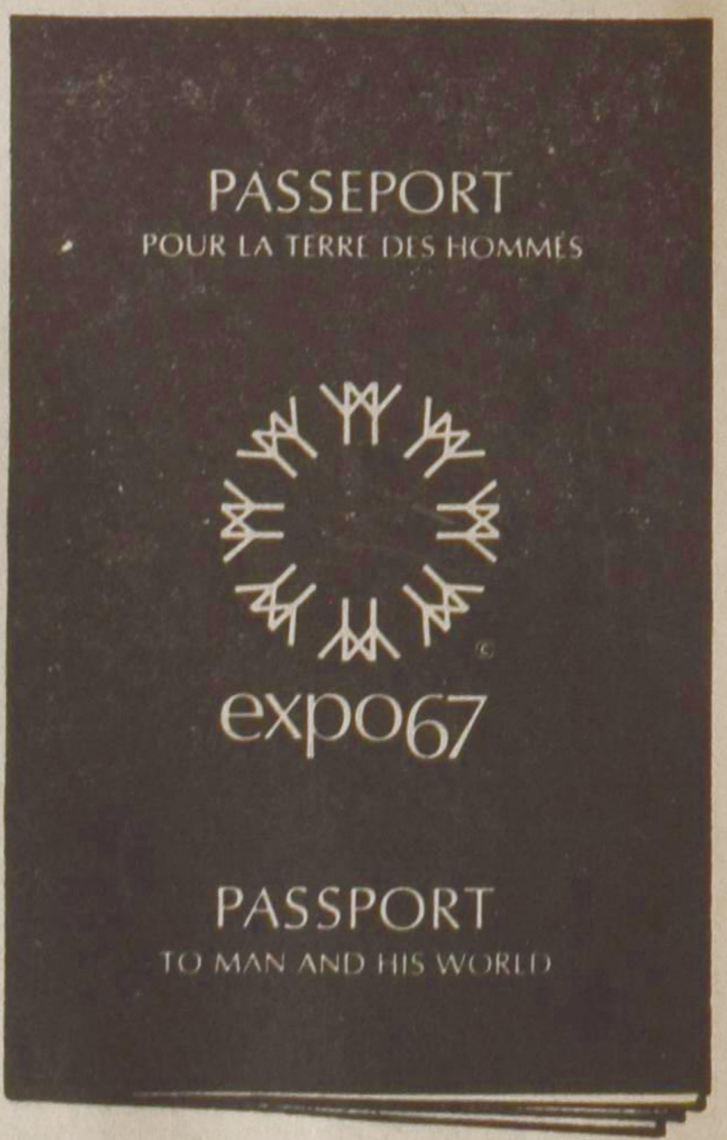

Bestel nu Uw EXPO TOEGANGS PASPOORT, TERWIJL OFFICIEEL LAGE PRIJZEN GELDEN, bij een erkend bankfiliaal in Uw woonplaats! Open èn spaar op een Familie Expo Toer Rekening.

Maak zeker dat Uw familie Expo 67 bezoekt — 28 april tot 27 oct. in Montreal

DE "CHARTERED BANKS"
IN DIENST VAN UZELF
EN DE GEMEENSCHAP

Commentaar uit Nederland

Een abonné ontving een brief uit Nederland, waarin onder meer het volgende voorkwam:

"Calvinist-Contact bevat de laatste tijd belangrijke stukken ook voor ons hier, zoals de beschouwingen in artikelen en een ingezonden stuk over de gang van zaken op kerkelijk en politiek terrein, waarmee ik het meestal volkomen eens ben. Want het is heus zo, dat het hier allesbehalve gaat zoals wij — dit zijn de ouderen onder ons — menen dat goed is. Ik vind het ook prettig te lezen hoe hard er door onze mensen in Canada wordt gewerkt voor het handhaven van de Christelijke principes, ondanks de ideeën van Canadese gouvernementsleden, die veelal met de onze in strijd zijn. Wij leven met U mee, wat ook van ons verwacht mag worden.

Diolly sur Sion, Zwitserland: Dat men bij druiven en wijn niet altijd aan zon moet denken is te zien op deze foto, waar de druiven geplukt worden bij een barre temperatuur en een laag sneeuw op de grond van 20 centimeter.

Koopt bij de Adverteerders in
CALVINIST-CONTACT

KANTTEKENINGEN BIJ HET BOEK

"Is de gereformeerde wereld veranderd?"

②

CHRISTELIJKE PRINCIPES

In het gesprek met dr. Drees maakte de voormalige minister-president de opmerking: "Maar wat voor mij erg van belang is bij de anti-revolutionairen is dit: bij hen heeft men vroeger heel wat zaken die zij wensten als absoluut *godsdienstig beginsel* voorgesteld!" en "die ontwikkeling is voor mijn gevoel een waarschuwing niet *te* veel op godsdienstige beginselen te grondvesten!" Toch zegt dr. Drees dat hij in menig opzicht veel respect heeft voor de gereformeerden, "met name voor hun principialiteit (!) en vooral voor hun offervaardigheid".

Wat zullen we hiervan zeggen?

Wij moeten, geloof ik, deze woorden niet langs ons heen laten glijden omdat dr. Drees niet een der onzen is en misschien onze beweegreden niet juist aanvoelt, hoewel wij niet mogen vergeten dat hij zelf uit een orthodox-hervormd gezin komt.

Toch is het goed om naar andersdenkenden te luisteren. Ook van hen kunnen we leren, al zullen onze 'grond-gedachten' verschillend zijn. Dit is ook zo het geval met de opmerking van dr. Drees. Hij zal tot voorzichtigheid manen omdat de geschiedenis meermalen heeft bewezen dat deze godsdienstige principes later onjuist bleken te zijn. Er zijn m.i. voor **ons** nog **belangrijker** redenen te noemen om voorzichtig te zijn met het hanteren van principes.

Als het goed is dan zijn onze principes niet gebaseerd op politieke of filosofische denkwijzen, die de mensen zélf hebben uitgedacht, zoals b.v. met het communisme en socialisme het geval is, maar vinden haar grond in **God's Woord.** Wij maken dus onze principes niet zelf op, althans zo moet het niet zijn, maar deze zijn ontleend aan wat God ons heeft geopenbaard. **Onze principes moeten dan ook niet op en neer gaan met** de verwisseling der tijden, en voortdurend worden aangepast aan de maatschappelijke veranderingen, want dan zouden **wij** uitmaken wat verkeerd of goed is. Dan **luisteren** we niet naar God en stellen ons niet onder Zijn gezag. Om dat laatste — het eerbiedigen van God's gezag — moeten we zo voorzichtig zijn met het herleiden van christelijke principes.

Wij mogen God's Woord niet spannen voor het karretje van onze wensen en ideeën, omdat ons dit beter uitkomt. Dan **heersen** wij over God's Woord. Zodoende **ondermijnen** wij het gezag van de Bijbel. Want wat blijft er van het **gezag** van God's Woord over wanneer wij de ene keer beweren dat we iets moeten doen omdat God's Woord ons dit leert en enkele jaren later tot de erkenning komen dat wij ons hebben vergist en God's Woord door ons was misverstaan.

Dit komt jammer genoeg maar al te vaak voor. Wat heeft men (het komt vandaag nóg voor!) de rassendiscriminatie als een principe aangeprezen doordat men een verkeerde exegese gaf over de vloek van Cham.

Het komt er voor ons dus op **aan dat wij de Bijbel nauwkeurig bestuderen** alvorens wij hieruit principes herleiden. Met andere woorden, het komt dus aan op **bijbelkennis.** Ik bedoel hiermee niet of wij al de zonen van Jakob zonder nadenken kunnen opnoemen, maar of wij **inzicht** in de bijbel hebben en weten wat God's Woord ons leert b.v. over allerlei maatschappelijke en sociale problemen. Wat dat soort bijbelkennis betreft staat het er onder ons m.i. maar slecht voor.

Nu is het niet altijd zo gemakkelijk om God's wil, b.v. in verband met het oorlogsvraagstuk, uit de bijbel te herleiden. Wij kunnen in vele gevallen niet een bepaald bijbelhoofdstuk opslaan om hieruit te vernemen wat God van ons vraagt. Wij moeten de bijbel dus **bestuderen.** En het gebed om de leiding van de Heilige Geest mag daarbij niet ontbreken, want wij lezen soms over bepaalde waarheden van God's Woord heen of **willen** ons er niet aan onderwerpen omdat het niet in onze kraam te pas komt.

Hiermee is echter niet alles over de principes gezegd. Wij willen nog twee moeilijkheden noemen.

De vraag komt meermalen op: in hoeverre kunnen wij deze principes (nl. die op het dagelijks leven gericht zijn) opvolgen?

Er komen situaties in het leven voor dat men een **keuze** moet maken tussen meer dan één christelijk principe. De christenen die achter het ijzeren gordijn wonen komen met deze moeilijkheid veelvuldig in aanraking. Trouwens bij ons is dit eveneens het geval. In de oorlog hebben we soms zo'n keuze moeten maken, wanneer de Duitsers huiszoeking kwamen doen en vroegen of U ook onderduikers had, die ergens onder de grond in een schuilplaats zich verborgen hielden. We werden dan voor de keuze gesteld: de waarheid spreken of een paar levens redden. Wanneer wij de vraag van de Duitsers ontkennend beantwoordden betekende dit niet dat wij het niet te nauw wilden nemen met het gebod om de waarheid te spreken. Wij wisten dat de wereld door de zonde zo verwrongen is dat wij voor dergelijke situaties in het leven worden geplaatst. Wanneer wij bij God's Woord willen leven, dan kunnen dergelijke situaties ons voor moeilijke beslissingen plaatsen. Als immigranten ervaren we dit meermalen, b.v. gedurende de verkiezingstijd en in verband met het niet of wel aansluiten bij neutrale vakverenigingen. Men zal m.i. in dergelijke gevallen niet altijd eenzelfde lijn kunnen volgen, maar rekening moeten houden met de plaatselijke en persoonlijke omstandigheden.

Dit brengt ons tot een tweede moeilijkheid.

Wanneer het aankomt op een dergelijke keuzebepaling, dan openbaren zich onder ons veelal verschillen van opinie. Wat de ene als het doorslaggevend principe ziet, beschouwt de andere minder belangrijk, en andersom. Het gevolg is dat hieromtrent soms onenigheid ontstaat. Beide groepen willen zich aan God's Woord houden, maar zijn het toch niet met elkaar eens. Dit komt herhaaldelijk voor.

Hoe moeten we hiermee aan?

Wanneer men van elkaar weet dat God's Woord serieus wordt genomen, zal het **principe der broederlijke liefde** ons in elk geval niet uit elkaar moeten drijven!

Wij moeten op onze hoede zijn voor het gevaar dat wij allerlei principes, (soms worden dit dan 'pet' principes die voorrang hebben boven andere principes), naleven, maar het principe der liefde links laten liggen. Men gaat scheef wanneer men om principiële redenen de kinderen naar de christelijke school stuurt, maar in een gemeente voortdurend ruzie stookt omdat sommige leden hun kinderen niet naar de christelijke school sturen. Al is men het op dit punt niet met elkaar eens, daarom behoeft men elkaar nog niet te verbijten en te bekladden.

In 't kort kunnen wij het voorgaande in een paar zinnen samenvatten.

- Principes ontleend aand God's Woord zijn een **vereiste.** Wij moeten de wil van God toepassen in ons dagelijks leven.
- Wij moeten ons er echter voor hoeden om geen principes vast te stellen die in God's Woord geen steun vinden. Zodoende ondermijnen wij het gezag van de bijbel.
- Wij worden soms voor een keuze geplaatst. Hierover kan verschil van mening ontstaan. Wij zullen elkaar hierbij moeten helpen, om zodoende het liefdesgebod te vervullen.

In een slotartikel willen wij nog terugkomen op een opmerking respectievelijk van Mr. Meynen en prof. Veenhof.

P.T.

FIVE ROSES

is de extra-lichte bloem voor alle doeleinden geschikt

Bak met deze beroemde bloem, die alles lichter, brozer en smakelijker maakt.

U krijgt gegarandeerd betere bakresultaten met Five Roses!

Musical Entertainment

An evening of Music will be presented to you sponsored by the **P.T.A. of the Ham. Dist. Chr. High School.**

Come and hear our local talents on various instruments, and there will also be an opportunity for community singing.

Date: Saturday, January 28, 1967 at 8.15 p.m.

Place: The First Chr. Ref. Church of Hamilton.

Tickets at the door and from the students. Adults: $1.00; Students: $0.50; Children under 12 admission free.

Op Vreemde Bodem

door C. J. Ooms-Vinckers

(10)

Hij kon het niet helpen dat hij bij aankomst in de volgende haven in de voorste rij schoof om op 't uitdelen van de poststukken te wachten. Zijn verwachting werd niet beschaamd. Een kaart van de ouders van Melita uit Abidjan en een brief van haar uit de bush. Hij duizelde van geluk en zijn eerste opwelling was een dankbaar gevoel dat hij lezen kon.

Hij las de mooie woorden die Melita hem schreef telkens over.

'Ik vind het fijn, Manuel, je van alles te kunnen vertellen over mijn werk en de arme mensen hier. Vader en moeder lezen maar half wat ik er over schrijf, omdat ze me eigenlijk liever bij zich thuis hebben. Maar ook omdat ze niet begrijpen wat Johannes en ik wèl begrijpen, dat ons helpen en werken onder de mensen zo nodig is. Iedereen wil toch wel gelukkig zijn in het bezit van een vast punt. Dat zul jij toch ook wel voelen. Ze hebben hier niets wat hen troost en alleen maar van alles wat hen bang maakt. Ik ben blij de kinderen wat zon te mogen geven. Wat ben jij goed opgeschoten; 't is niet te geloven dat je zo'n goede hand schrijft met zo weinig lessen...'

De brief besloeg twee flinke vellen en er zat een postzegel van twee francs op. Hij borg hem in zijn zak; alle dagen las hij hem over. Hij begon direct met het antwoord aan haar. De ontmoeting met Broeder Johannes stipte hij maar in 't kort aan. Wel vertelde hij uitvoerig van het Huis, dat de christenen hadden gebouwd voor de zeelui, die niet in zeemanskroegen wilden. Als hij goed kon rekenen, wilde hij daar schaken leren. Hij zou een zelfstandige kok worden en op een grotere boot kunnen varen, ook naar Amerika, maar hij wilde voorlopig in Afrika blijven.

Hij overwoog nog of hij haar de geschiedenis met het kruis zou schrijven, maar bedacht meteen dat ze dan beledigd zou zijn en hem niet meer zou willen zien.

Van zijn voornemen met de anderen de wal op te gaan om vertier te zoeken, kwam niets. Alles was anders geworden in zijn leven. Toch besefte hij, zich aan zijn belofte aan Broeder Johannes te moeten houden. Hij zou haar nooit een teken van zijn liefde mogen geven...

Nooit? Later ook niet? Als hij merkte dat Melita hem schreef omdat zij... misschien ook ongewild, veel van hem hield. Als hij daaraan dacht, kon zijn hart bijna niet tot bedaren komen. Dan moest hij frisse lucht happen op het dek en naar de hemel kijken...

Jammer dat bij avond die sterren toch altijd kruisjes leken. En dat zijn gang over het dek de gang over een kruis was. Hoe kwam hij toch aan die zonderlinge vergelijkingen?

In Dar es Salaam was er weer een brief voor hem. Melita schreef dat ze nu een klein autootje had om verschillende gehuchten van dienst te kunnen zijn. De vrouwen keken op de bestemde tijd al naar haar uit. Ze paste een prachtige verdeling toe: 's morgens de kindertjes en in de namiddag de vrouwen. Ze was ervan overtuigd dat de vrouwen de voorlichting waardeerden. En ze moest lachen als zij, die geen ervaring had, zo wijs met de vrouwen over hun kinderen sprak.

'Ik weet dat de Here Jezus het wil en daarom kan ik ook alles wat eigenlijk te zwaar voor me is. Dan valt ook de vrees van je af in de eenzame bush te rijden met een autootje, dat best een mankement kan krijgen. Ik ben blij dat je om Afrika blijft varen, dan ontmoet ik je nog eens in Abidjan. 't Zal nog wel enige maanden duren, maar ik verheug me er op.'

'Alweer een brief uit Abidjan,' plaagden de makkers uit 't vooronder. 'Daar zit zeker een liefje van je.'

'Er zitten Algerijnen, die ik ken,' zei hij zo nonchalant mogelijk. Inwendig gloeide hij van geluk met de brief van Melita. Ze was heel open tegen hem en vertelde hem voorvallen en gedachten uit haar leven en werk, die ze haar ouders niet toevertrouwde. Ze verdiepten zich er niet in, schreef ze, ze hielden te veel van haar, ze hadden zorg voor haar gezondheid. En daarom schreef ze hèm, maar... ze kon het toch ook haar broer schrijven. Er ging hem een licht op. Ze wilde het hèm schrijven, per se hèm...

Deze gedachte deed hem gloeien van een idee, die zich hoe langer hoe meer aan hem opdrong. Melita verkoos hem boven haar familie, dat ging de kant op, die Broeder Johannes niet begeerde en hijzelf ook eigenlijk niet.

't Zou hem beletten haar onbevangen te ontmoeten. Hij had zijn belofte gegeven, maar die zou hij niet kunnen houden als hij haar genegenheid op zich af voelde komen. Hij verdiende die ook niet. Het diepste dat in hem woelde, verborg hij voor haar.

Als ze het wist, zou ze ook niet meer naar hem kunnen verlangen. Dit alles besefte hij en tòch... tòch schreef hij het haar uitvoerig, voor de boot Dar es Salaam verliet. 't Was of zijn verstand niet meer werkte en hij niets anders over had dan zijn gevoel. 't Ging niet alleen omdat hij alles aan Melita toevertrouwde maar ook om de pijn, die in hem woelde om de wraakbui, waarin hij het kruisje vernietigd had. Een voorwerp dat voor miljoenen en ook blijkbaar voor zijn eigen moeder, heilig was. Was een leer, die de mensen wraakneming opdwong om zijn eer te redden, geen 'verkeerde' leer? En waren de woorden die in het kleine boekje van Broeder Johannes stonden, niet beter voor de mensen? En voor hèm, die zo licht ontvlambaar was, toch wel speciaal. Hij kon zijn tranen niet inhouden, toen hij met een paar eenvoudige woorden 't verlies, door zijn eigen schuld, van het kruisje van zijn moeder, op het papier zette. Hij schreef er uitdrukkelijk bij, dat hij zich een bruut, een barbaar voelde...

't Was of er een last van hem was afgenomen na zijn bekentenis. Stond de God van de christenen wel zo ver af van een Mohammedaanse jongen, als hij altijd had gemeend? Waarom had grootvader zijn moeder een heidin genoemd en op de grond gespuwd, toen hij de kerk met het kruis passeerde? De hemel en de zeeën waren onmetelijk wijd en de machtige Heer van dit alles wilde zich toch vast wel om de onwetende en soms brute mensen bekommeren. Melita was de bush ingegaan omdat ze medelijden had met de kindertjes die weinig koestering en troost hadden ondervonden. Dat medelijden had Melita van haar Heer Jezus geleerd.

Manuel begreep er lang niet alles van, maar er kwam toch een gevoel van blijdschap in hem op, als hij aan dit alles dacht.

Bij het in zicht komen van de eerste zwakke heuvelketen aan zijn eigen kust, was het hem of hem een golf van weemoed omspoelde. Er drupten grote tranen over zijn wangen en hij zag water en land in een nevel van vocht. 't Kon niet waar zijn dat de God van hemel en aarde zijn arme moeder niet had toegelaten in zijn Heilige Stad, zoals grootvader meende. En zouden ook alle andere vrouwen, die als lastezels voor man en kinderen zorgden, geen klein plaatsje in een smal steegje bij Allah's woning kunnen verwerven? En Melita dan? Ook die niet, terwijl ze zo vast in Hem geloofde?

Hij was zo in zijn twijfels gevangen geweest, dat hij de loods niet aan boord had zien komen. Eindelijk drongen de stoten en schokken van het weldra te meren schip tot hem door.

De brieven, schoot het door zijn brein en hij rende naar de plaats waar de bootsman de brieven uitdeelde...

De brief van Broeder Johannes propte hij in zijn zak, die van Melita probeerde hij met zijn vingers te openen. Hij keek met brandende ogen op het schrift.

'Wat voel ik me rijk, dat je de moed hebt gehad, mij de bekentenis te doen van je boze daad aan 't kruisje van je moeder bedreven. Arme Manuel, wat zul je hebben getobt met je berouw. Ik heb alle dagen voor je gebeden en ik weet dat onze Heer het je vergeeft en je nooit verstoot als je je kleinheid belijdt voor Hem. 't Zou zo heerlijk zijn als je zelf ook leerde bidden en los komt van je opvoeding. De belijders van Allah zullen ook allemaal tot het besef komen dat liefde en mededogen meer geluk schenken dan macht en wraakneming.'

Hij kon de letters, stuk voor stuk, wel indrinken. Er was geen spoor van wrok of boosheid in 't hart van Melita en hij had nog wel op het hevigst haar God beledigd. Hoe kon een mensenhart zo zacht worden...

't Werd al gauw onder het scheepsvolk bekend dat de boot in Marseille zou moeten dokken en dat daar twee weken mee gemoeid zouden zijn. Manuel bedacht dat hij op een andere boot zou kunnen overstappen, maar bij nadere overdenking besloot hij dezelfde route te varen, hoewel het nu wat langer duurde voor hij Melita zou zien. Hij was aan de omgeving verknocht geraakt; hij had een hoge gage en een eigen hut gekregen. Hij zou voor de dag durven komen bij de familie van Melita.

Toen ze na het dokken in Marseille aan de kade van Oran arriveerde, ging Manuel met een bezwaard hart de weg op naar zijn grootvader. Hij schuwde het bijna de Inrichting te betreden en betrapte zich er op dat hij hoopte, dat de oude man dood zou zijn. Toch kreeg hij een schok toen hij hoorde dat grootvader, de tweede maand na zijn vertrek, door een ongeluk op straat was omgekomen. Hij was direct dood geweest. Ze hadden hem een goede begrafenis gegeven, zoals dat voor een gelovige Moslim betaamde. Manuel kon een kleine restitutie krijgen van het vooruit gestorte geld, wat hij weigerde en de Stichting cadeau deed.

De volgende dag kreeg hij aandrang de hut nog eenmaal te zien. 't Was nog slechts een in elkaar gezonken kavalje; de oude kapotte matten, een paar schamele hoofdrollen en de verroeste kookpot waren half onder 't zand bedolven. In de gleuf onder de stenen lagen nog enkele muntstukjes, die hij in zijn zak stak met het voornemen ze zijn leven lang mee te zullen dragen. Na een rondblik over de omgeving en de baai, waar hij zovele jaren had gewoond en gevist, liep hij met trage schreden naar de kade terug...

Enige maanden later stoomde de boot op naar de haven van Abidjan. Manuel had allang van te voren iedere kans benut om naar 't land te turen. Eindelijk kwamen de eerste lichtjes in zicht. Zijn hart klopte in zijn keel; Melita had geschreven met haar familie aan de kade te zullen zijn. Bij het naderen van de haven kwam de order af, op stroom te blijven liggen tot 's morgens vroeg. De flonkeringen van de grote stad gloeiden Manuel tegen. Abidjan, een vreemde bodem voor Melita, maar haar al zó vertrouwd, dat ze zich vol geluk aan 't werk kon geven.

"Weet je hoe dat komt?' had ze geschreven. 'Omdat ik hier mijn levensdoel heb gevonden door mijn kracht in dienst te kunnen stellen van mijn medemensen. En ook omdat ik er zoveel goede brieven met jou heb gewisseld.'

Toen hij dit had gelezen, dacht hij aan zijn belofte aan Broeder Johannes, haar nooit blijk van zijn gevoelens voor haar te zullen geven. Hij dacht ook aan haar eigen uitspraak: 'Verschil van godsdienst is het ergste.'

Hij mijmerde of die belofte altijd zou blijven gelden, ook als dat verschil in godsdienst er niet meer was...

Was hij de God van Melita al niet veel nader gekomen, nu hij op haar aandrang al eens tot die Heer gebeden had?

Zou ze zich nog herinneren hoe hij er uitzag? Hij wist van haar alleen dat ze grote, donkere ogen had met een blik zo zacht, dat hij door alles heen in de kern van je hart terechtkwam.

Met zonsopgang gleed het schip de vaargeul naar de kade in. Manuel had geen oog dichtgedaan. Bij 't krieken van de dag was hij onder de douche gaan staan en had zich zorgvuldig aangekleed. Hij nam zich voor, de komst van de familie rustig af te wachten. 't Zou misschien wel middag worden, voor zij zich vrij konden maken.

Hoe groot was zijn verbazing toen hij, nog voor de boot vastlag, in de schaduw van een loods een klein groepje zag staan, waarbij hij Broeder Johannes herkende.

Het kostte hem moeite zijn hand op te heffen en te wuiven. Ze hadden hem herkend en wuifden terug. Hij keek nog even hulpeloos het schip rond; nu moest hij naar beneden.

Langzaam daalde hij de scheepstrap af. Hij zag Broeder Johannes naderbij komen, zijn ouders kalm achter hem aan. Op de achtergrond Melita.

Broeder Johannes schudde hem enthousiast de hand. 'Ik ben een geluksvogel, ik ben juist met vacantie.'

Manuel had haast geen stem. 'Ja, dat treft,' kon hij uitbrengen.

De oude heer greep zijn beide handen. 'Welkom hier, dat is lang geleden.'

'Ja, ja,' stotterde Manuel en voelde zijn hand vastgegrepen door Melita's moeder, die hem zonder een woord met tranen in de ogen aanzag.

Hij beet op zijn lip en wendde het hoofd naar Melita. Ze stond daar in haar wit jurkje met het mooie, lichtgekleurde, lachend gezichtje, als een engel.

Voor hij wist, wat er gebeurde, vloog ze op hem af en sloeg haar armen om zijn hals.

'Lieve Manuel, ik ben zó blij,' zei ze en zoende hem op beide wangen.

Hij kon geen woord uitbrengen. Hij slikte een paar malen, toen zijn blik plotseling op Broeder Johannes viel. Met een blijde glans in zijn ogen greep hij de hand van Melita tussen zijn beide handen en fluisterde haar naam. De ouders van Melita stonden verbaasd en verward terzijde.

'Ik geloof, dat we de tocht naar huis wel kunnen aanvaarden,' zei Broeder Johannes met een gulle lach.

Op de terugweg zei Manuel, met een nauwelijks bedwongen lachje tot hem: 'U kunt me niet verwijten, dat 'k mijn belofte niet heb gehouden.'

'Nee, nee, die kleine Melita is ons allemaal de baas geweest. En dat heeft zich afgespeeld op 'Vreemde Bodem'. De goede God kan ons blijkbaar overal vinden, waar ter wereld we ook zijn,' zei Broeder Johannes ernstig en ze keken allemaal verbaasd op, toen Manuel met vaste stem bevestigde: 'Ja, de goedheid van jullie en... mijn God is nu wel bewezen, geloof ik,' en de ogen van Melita straalden in de zijne...

Einde.

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements ... $4.00
Engagement-announcements ... $4.00
Marriage and anniversaries ... $6.00
Notifications of death ... $5.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $4.00. Every word more 15¢.
For "letters under number" 50¢ extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

On January 23, 1967, the Lord willing, we wish to celebrate with our parents

Mr. & Mrs. DANIEL SMID
(nee VAN VEEN)

their 25th wedding anniversary.

Frank & Susan.
Anne & Egbert.
John & Lorraine.
Audrey.
Sidney.
Alice.

227 Knowles Avenue,
Winnipeg 16, Manitoba.

We wish to express our sincere thanks to everyone who has extended good wishes at the occasion of our 30th wedding anniversary on January 4, 1967.

Mr. and Mrs. J. Hartman.
15 Cross, Street,
Dundas, Ont.

PRINCIPAL NEEDED

for Immanuel Christian School, Lethbridge, Alberta, for September 1967. Those interested in the position should submit applications before February 15 to John Nieboer, 1119 - 12 Street B North, Lethbridge, Alta.

Young lady, 31, would like to

CORRESPOND

with man, age 31-37. Write to no. 1930, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Uit voorraad leverbaar:

DE SJOELBAK

6 ft. lang, 20 schijven, bij het vanouds bekende adres.

De prijs is nog steeds $11.50 plus 5% Provincial Sales Tax, F.O.B. Burlington. Als U C.O.D. kosten wilt besparen, gelieve U betaling te zenden tegelijk met Uw order. Voor exchange vergeet niet 15¢ toe te voegen.

Indien U levering wenst vóór Kerstfeest moet Uw order vóór 15 Dec. binnen zijn.

JAMES LYCKLAMA, 2223 Prospect, Burlington, Ont. Telephone 637-2571.

1927 - 1967
Hengelo (O.) Penticton, B.C.

Op 5 februari hopen wij met onze geliefde ouders

HENK ROFFEL
en
AALTINA ROFFEL—
DE KLEINE

hun 40-jarige echtvereniging te gedenken.

Dat God hun nog vele jaren voor elkaar en voor ons mag sparen is de wens van hun dankbare kinderen en kleinkinderen.

Penticton, B.C.:
Bill Roffel.
Dini Roffel—Pyl.
Debbie.
Eric.
Ottawa, Ont.:
Dick Roffel
Riet Roffel—Nielen.
Willy.
Helen.
Yvonne.
Penticton, B.C.:
Tony Roffel.
Coby Roffel—Dikland.
Henry.
Mark.

382 Scott Ave.,
Penticton, B.C.

The family of the late

HARRY VERDUN

wants to thank everyone who expressed their sympathy and comfort during our recent bereavement.

Josina Verdun and family.
821 Charlesworth Drive,
Sarnia, Ontario.

We wish to express our sincere sympathy to Miss L. MELISSEN and family in the sudden passing away of their father and husband.

"The Ladner Christian School Circle".

"The Lord hath given, the Lord hath taken away, Blessed be the Name of the Lord."

After 6 years of suffering God in His infinite wisdom took unto Himself quite suddenly our dearly beloved son, brother, grandson and great grandson

PETER TIMOTHY
CORVERS.

Peter's favorite song was "Jesus Loves Me" and now he is Safe In The Arms of Jesus.

SAFE IN THE ARMS
OF JESUS

Safe in the arms of Jesus,
Safe on His gentle breast,
There by His love o'er shaded,
Sweetly my soul shall rest.
Hark! 'tis the voice of angels,
Borne in a song to me.
Over the fields of glory,
Over the jasper sea . . .
Safe in the arms of Jesus,
Safe on His gentle breast,
There by His love o'er shaded,
Sweetly my soul shall rest.

Safe in the arms of Jesus,
Safe from corroding care,
Safe from the world's temptations,
Sin cannot harm me there.
Free from the blight of sorrow,
Free from my doubts and fears;
Only a few more trials,
Only a few more fears . . .
(Refrain)

Jesus, my heart's dear refuge,
Jesus has died for me;
Firm on the Rock of Ages,
Ever my trust shall be.
Here let me wait with patience,
Wait till the night is o'er;
Wait till I see the morning
Break on the golden shore . . .
(Refrain)

Rev. & Mrs.
Guy Corvers,
Connie, Adrian,
Leonard and Guy.

Grand Rapids, Mich.:
Mr. & Mrs.
A. Corvers.

Camlachie, Ontario:
Mr. & Mrs.
L. Van Rooyen.

Luverne, Minnesota.
January 2, 1967.

The Consistory of the New Westminster Chr. Reformed Church announces sorrowfully the sudden death of its member

Mr. HAROLD
WASLANDER.

Many years has he served our congregation as deacon and treasurer and many other tasks he performed in his own quiet manner.

We thank the Lord for his example of godliness and are comforted with the knowledge that he is now rejoicing with his Lord.

May the Lord grant strength to those who were very near to him.

Consistory
First Chr. Ref. Church
New Westminster.

January 6, 1967.

Uit Nederland ontvingen wij bericht dat op 6 januari 1967 de Here plotseling tot Zich heeft genomen, na een leven van dienende liefde, onze lieve zus, schoonzus en tante

TINE GORTER,

op de leeftijd van 53 jaar.

George Zee
G. Zee—Gorter
en familie.

4627 - 48 Street,
Red Deer, Alta.

The Lord took unto Him on Tuesday, January 10, '67 our dear brother-in-law and uncle

Mr. G. VAN SCHEPEN.

"The Lord is my light and my salvation; whom shall I fear?" Ps. 27:1a.

Mr. and Mrs. J. Veenstra
and children.

R.R. # 3,
Carrying Place, Ont.

Voor ons nog onverwacht heeft God in Zijn heerlijkheid opgenomen onze lieve broer en zwager

JELLE HOYTEMA,

in de ouderdom van 68 jaar.

Wed. J. Tuinstra—
Hoytema,
Winsum, Fr.

Rev. en Mrs.
G. J. Hoytema,
London, Ont.

Mr. en Mrs.
St. Harkema,
Grand Rapids, Mich.

FARMS TE KOOP

120 Acre farm met melkcontract, aan de hoofdweg, 8 mijl van Woodstock. Grote barn is uitgerust met stallcleaner, melkhuis, bulktank, silo. 60 stuks purebred Holstein vee. Een complete serie moderne machines gaat met de farm. 2 huizen, van alle gemakken voorzien. Dit is een excellente farm en de moeite waard om te zien. Open for offer. Spring possession.

100 Acre, 1 mijl van Ingersoll. Grote barn en enige kippenhokken. Het 4-slaapkamer huis is van alle gemakken voorzien. Dit is een excellente cash-crop farm. De eigenares (weduwe) wil graag verkopen. Open for offer.

Tevens een uitstekende farm, **100 acre**, met melkcontract, in Embro. Dit is een excellente farm en moet wegens omstandigheden verkocht worden.

Ook hebben we nog verschillende dairy- en tabaksfarms rond Woodstock, Delhi, Aylmer, enz. Voor meer informatie schrijf of bel

Mr. of Mrs. Jan Wybenga
Box 73, BEACHVILLE, ONT.
Tel. 423-6406

Vertegenwoordigt

Henri Bouckaert
Realtor, Aylmer, Ont.

Weer ontvangen:
Christelijke Scheurkalenders
Honigdroppels, Filippus,
Kruimkens van 's Heren Tafel

Chr. Book Centre
ANTON LAMMERS
36 Longwood Road N., Hamilton, Ontario
JA 2-1234

HOGE BLOEDDRUK

nier- en blaasklachten, -steen, maagzwakte en -zweer, open wonden, reuma, jicht-ischias, spatten, struma, suikerziekte, trage ontlast., uitputting, wormen en maden, zenuwontst. of -zwakte en alle andere slep. ziekten bestrijden wij reeds 40 jaren met verbluffende resultaten met onze onschad. Florageneeskruiden. Meldt Uw ziekte aan ons.

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd. à $18,00 bij vooruitbetaling).

Kruidenhuis "FLORA'
Westersingel 40, Groningen, Ned.

VAN ANDERE DRUKPERSEN

"Daar heb je die aardige man . . ."

Wanneer Gerrit den Braber in zijn geriefelijk flatje in Rotterdams splinternieuwe wijk Alexanderstad de telefoon oppakt en iemand hoort vragen naar "senor Den Braber", schuift hij zijn zakelijke beslommeringen ver van zich af. "Quien es esto", vraagt hij, terwijl hij een blocnote naar zich toe trekt en dan ontwikkelt zich langs de telefoonkabel tussen flat en een plaats ergens in de stad een gesprek in rap Spaans.

Vaak is het mis. Dan wil de vreemdeling aan de andere kant van de lijn alleen maar werk, of onderdak. In dat geval fungeert de heer Den Braber als wegwijzer en door de haastig opgeschreven naam streept een potlood. Maar soms ook valt het woord "Iglesia" en is het raak. Dan schuifelt de zondag daarop een nieuw gezicht de anglikaanse kerk aan de Pieter de Hoochweg in Rotterdam binnen, de plaats waar de Communidad Evangélica Espagnola haar wekelijkse dienst houdt. De heer Den Braber heeft er een "klant" bij.

Wat zijn de drijfveren van deze 73-jarige heer, die nu al ruim vier jaar kerkdiensten organiseert voor protestantse Spanjaarden in Rotterdam en die soms avond aan avond bars en café's van Rotterdams rosse buurt Katendrecht induikt, op zoek naar nieuwe leden voor die kleine Spaanse protestantse gemeente in een vreemde havenstad?

"Het grijpt allemaal een beetje in elkaar", zegt de heer Den Braber. "Ik ben vroeger in Spanje geweest, lang genoeg om de taal een beetje te leren, ik ben protestant, — en ik vond dat we in Rotterdam ook iets voor de hier werkende Spaanse geloofsgenoten moesten doen. Tel deze drie gegevens bij elkaar op en de uitkomst is de Comunidad evangélica Espagnola. Officieel zijn we nog geen kerk, maar dat komt nog wel".

Ondanks zijn 73 jaren is de heer Den Braber nog steeds actief in zaken.

"Exportbemiddeling" staat er op zijn visitekaartje en dat woord bracht hem ruim achttien jaar geleden ook in Spanje, waar toen de bloedige burgeroorlog zijn einde naderde. "Ik reisde in die tijd door heel West-Europa. Je kan me overal naar toe sturen want verkopen doe ik toch wel, zei ik tegen m'n baas en zo kwam ik daar terecht.

Zes maanden ben ik er geweest — en wat ik toen heb opgestoken is altijd aardig blijven hangen."

"Spaanse protestanten in het buitenland, ja, dat is zoeken naar een speld in een hooiberg. De grootste moeilijkheid in het begin was dan ook het verkrijgen van contacten. Wekenlang heb ik de stad doorkruist. Totdat iemand me vertelde dat een Spaanse protestant woorde in het oude Noorden van de stad. Hij lag ziek op bed, toen ik bij hem aanklopte. Maar een paar weken later zat hij bij me thuis en leerde Nederlands, terwijl ik Spaans kon bijschaven.

De eerste kerk was een lokaaltje in de buurt van de Waalhaven, waar destijds veel Spanjaarden werkten. Ik kreeg veel medewerking van de gereformeerde, de hervormde en de christelijke gereformeerde kerk. Die steunen me trouwens nog altijd in mijn werk. Maar in het begin viel het niet mee. Soms stond ik daar 's morgens helemaal alleen en kwam er niemand opdagen. Ga maar naar huis, zei ik dan tegen de organist. Maar zelf bleef ik. Je wist nooit of er nog iemand zou komen. Nu gaat het beter. Gemiddeld hebben we wekelijks zo'n vijftien tot twintig Spanjaarden in de kerk. Dat zijn dan ook trouwe geestverwanten.

Mijn ervaring is dat die mensen veel dichter bij Gods Woord staan dan wijzelf over het algemeen. Het zijn gelovige christenen, misschien juist omdat ze het altijd nog vrij moeilijk hebben in hun eigen land.

De heer Den Braber voert een uitgebreide correspondentie met verschillende landen om aan materiaal voor zijn kerkdiensten te komen. "Ik schreef naar Mexico, naar de V.S. om aan preken in het Spaans te komen en ook heb ik contact opgenomen met protestantse kerken in Spanje zelf. Zo heb ik nu de hele liturgie in het Spaans en boeken vol met preken. Ja, vaak ga ik zelf voor in de dienst, vaak ook Spanjaarden en soms krijgen we Nederlandse predikanten die Spaans spreken. Er is een bijbelstudieclub gevormd, we geven een blaadje "La Campana" (de kerkklok) uit en we zijn voorts van plan een avond te gaan beleggen, waarop Spaans gesproken evangelisatiefilms zullen worden vertoond. Bovendien zingen we nu ook psalmen in het Spaans.

Als het lukt wordt er een grammofoonplaat van opgenomen. De opbrengst is voor de kerk, want er is dit jaar een tekort. Ja, het kost allemaal veel geld."

De Spanjaarden die de diensten aan de Pieter de Hoochweg bijwonen komen niet alleen uit Rotterdam zelf, maar ook uit de omliggende gemeenten zoals Dordrecht, Vlaardingen en zelfs Zwijndrecht. Nieuwe contacten worden gelegd door de leden zelf, en via de zeemanshuizen, waar het adres van de Communidad Evangélica Espagnola wordt vemeld. Maar ook door de heer Den Braber zelf. "Ik heb een actief aandeel in het evangelisatiewerk van de gereformeerde kerk op Katendrecht en daar probeer ik natuurlijk vooral met Spanjaarden in contact te komen.

Soms lukt het, vaak niet. Meestal komen ze met een bijbedoeling naar de kerk. Dan vragen ze na afloop van de dienst om werk. Daarna zie je ze nooit meer terug. Maar ik ga er toch mee door. Het laat je niet meer los dat werk. "Daar heb je die aardige man, die Spaans spreekt", zeggen ze wel eens, als je een van die bars waar je vaak komt binnenstapt. Dan denk je ineens: ben ik vriendelijk? Ik dacht dat ik nogal zakelijk was. Misschien bén je anders, als je daar zo loopt, van de ene kroeg naar de andere, dan onderga je een soort metamorfose. Dat is geloof ik de invloed van God."

De verkondiging van het evangelie — in het Spaans — vraagt het grootste gedeelte van de vrije tijd van de 73-jarige Rotterdammer. Vanuit zijn kleine flat in de Maasstad worden brieven naar alle delen van de wereld verstuurd. Verzoeken om bijbels, om psalmen, om preken in het Spaans.

Ook in het Turks. "Wat voor de Spanjaarden mogelijk is, moet ook mogelijk zijn voor de hier werkende Turken," zegt Gerrit den Braber. Daarom zijn we van plan deze winter ook voor deze mensen evangelisatie-avonden te organiseren. Een verzoek om Turks gesproken films is al de deur uit. En Turkse bijbels heb ik al gekregen."

In het "Vademecum Evangélico", een boekje dat is uitgegeven door de Spaanse protestantse kerken en dat dient als wegwijzer voor Spaanse protestanten in het buitenland, wordt de Comunidad Evangélica Espagnola als enige protestantse Spaanse kerk in Nederland vermeld. Gerrit den Braber is daar trots op. "Dat geldt voor mij als een officiële erkenning," zegt hij. "En daarom ga ik er mee door. Trouwens, ik zou niet anders kunnen."

Uit: "Trouw".

DAIRY FARMS

100 ACRES, 1e klas land, 31 stuks Holstein vee, melkcontract tot 650 lbs. Goede gebouwen en machinerieën. Pracht 9-room huis. Ideal location. Take offer. $54,000.

BEEF CATTLE: 140 acres goed land, prima gebouwen. Goed 10-kamer huis. Pracht omgeving. Vraagprijs $28,000. Down $7,000 - $5,000.

MIXED FARM: 105 acres, waarvan 15 acres grapes, 5 acres pears, de rest in corn en graan. Barn geheel ingericht voor 250 varkens, alle machinerie. Goed 8-kamer huis, gemoderniseerd, aan hoofdweg. Vraagprijs $41,000, maar wij proberen voor belangrijk minder.

FRUITFARM: 21 acres, beplant met perziken, zoete kersen, peren, en pruimen. Bruto inkomen over $12,000. Nieuw 3-bedroom brick bungalow aan hoofdweg, city water en gas. Alle machinerie, nieuwe tractor. Vraagprijs $45,500.

Dit is slechts een greep uit onze voorraad farms. Alle dicht bij school en kerk.

Vraagt inlichtingen:

GERRIT OTTEN
563, BEAMSVILLE, ONT.

Agent for
HAROLD JARVIS
Real Estate, Grimsby, Ont.

May we be Spectators ?

The answer to this question will be given by

Dr. Martin Vrieze

who will speak on:

No room for Spectators

at the Annual Meeting of the

C.J.L. FOUNDATION

to be held on SATURDAY, JANUARY 28, 1967

in the TORONTO DISTRICT CHRISTIAN HIGH SCHOOL, Eighth Avenue, Woodbridge, Ont.

The afternoon session starts at 1:30 p.m. sharp. You will also hear full reports on the Foundation's activities in 1966 and its plans for 1967.

YOU ARE ALSO URGED TO ATTEND THE MORNING SESSION AT WHICH

Brian A. Kelsey,
Foundation Lawyer,

will deliver an educational address on the topic:

Labour Law and Civil Rights

There will be ample time for discussion.

The morning session begins at 10:00 a.m.

Please register for your meal at 9:30 a.m.

Don't be a Spectator — Attend!

Important Announcement to
Contractors, Executives of Municipal and Provincial Works and further parties concerned

I intend to manufacture construction wagons employed at all type of outdoor projects. Uses of this product would include shelter for men and equipment, field office, watchmen and sleeping accommodation and lavatory wagons. I would also be pleased to construct similar mobile equipment to your requirements and specifications.

If you are interested in the purchase of such a construction wagon now or in the near future, I would welcome your inquiry regarding further information.

Please don't hesitate to call 389-6041 or write **Bernie Oudyk**, 66 Marlowe Drive, Hamilton.

World Wide Travel Service

300 WILSON AVE. (Bathurst/Highway 401)
DOWNSVIEW, TORONTO, ONT.

Het enige door alle lucht- en scheepvaartmaatschappijen erkende Nederlandse reisbureau in Toronto.

Wij komen bij U thuis Uw reis bespreken.

Laat Uw reisproblemen onze zorgen zijn.

ADRIAAN LIMBERTIE
's avonds HI 4-8280

ME 5-5661

Harry Den Haan
Tax Consultant
(Registered)

10 Leavesden Place,
HAMILTON, ONT.
Phone 383-6713

SPECIALIZING IN FARM INCOME TAX

For better service:

If you want us to prepare your 1966 taxpapers, please phone collect Person to Person now.

Clients accepted within 100 miles from Hamilton.

No advance payment.

"To change water into light"

by Bruno Friedman

On November 26, at a point on the Brittany coast where ponderous Channel tides can sweep in to heights of up to 45 feet, a great new monument to man's ingenuity and the realization of one of his long-held dreams was inaugurated by President De Gaulle.

The inauguration was that of the Rance Tidal Power Station. The dream it made come true is to capture the masisve energy of the twice-daily rise and fall of the waters and convert it into electric power to serve human needs.

ENERGY FROM THE OCEAN

Tides, the raw material of the power station, are a complex phenomenon caused by the gravitational drag on the waters of the world by the moon, revolving, and by the sun, as the earth spins on its axis. The moon's effect is about 2½ times as powerful as that of the sun. Tide heights will vary from day to day according to the relative positions of sun, moon, and earth.

Theoretically, the maximum tide should only reach a height of about two feet. However, geography can exert an important modifying effect, so that in fact tides can vary between a mere foot or so (for instance, on the Mediterranean) to as much as 50 feet (on parts of the Atlantic coast of North America).

The Brittany coast is one of the regions of the world where the tides are the strongest — partly on account of the barrier formed by the Cherbourg Peninsula to the Atlantic tidal swell sweeping up the Channel at over 50 m.p.h.

There are other places where the tides reach extraordinary heights and which have been considered as candidates for tidal power stations, among them the Bay of Fundy between New Brunswick and Nova Scotia, the west coast of Australia, the west coast of Korea, the Severn estuary between Wales and south-west England, and the Kola Peninsula on the White Sea, in the northern U.S.S.R.

But so far, the Rance station is a unique achievement. Its successful completion involved the overcoming of a host of technical problems, the development of equipment that had never existed before, and the acquiring of new knowledge in the technology of concrete and the corrosion resistance of metals which will have valuable applications in many fields.

THREE REQUIREMENTS

Work was begun on the Rance power station in January, 1961, following a proposal made by M. Robert Gibrat around 1942, several feasibility analyses made over the years, and studies made on small-scale models of the project.

The location of the station on the Rance estuary, 2½ miles below where the river meets the Channel, was chosen because here the stringent requirements for establishing a tidal power station are well met. These requirements are: (1) very high tides — at the selected site the *average* difference between high and low water is 27 feet, while at the equinoctial spring tide the maximum flow rate in the estuary is nearly 4 million gallons per second; (2) a large catch basin into which the waters could flow at high tide — this was provided by the estuary once the dam was built across its mouth; (3) a geography such that construction of a dam would not be prohibitively costly — at the chosen site, just below the Channel towns of Dinard and St. Malo on opposite banks, a dam could be constructed only 820 yards long.

Among the many problems the engineers had to resolve were three major ones.

One was to keep river traffic flowing without interruption while dam construction was underway. This was conquered by building a lock on the left bank of the estuary at the western anchor of the dam before dam construction had gone very far along. This lock, a permanent one, served — and still serves — to carry traffic between the sea and the estuary behind the dam. At the same time, a large sluice was built at the other end of the dam.

A second problem was to rescue the dam site from the waters, despite the extraordinary force of the tides rushing twice up and twice down the estuary every 24 hours, so that construction could be done on dry land, rather than under water. A unique solution was found by building two temporary bow-shaped cofferdams across the estuary. These were constructed by sinking gabions (huge cylinders made of interlocking metal elements and filled with sand) and reinforced concrete caissons into the river bottom at intervals and then by closing the gaps between the gabions or caissons. This operation became more difficult as the current, forced through a smaller and smaller gap, increased in strength. When the cofferdams were completed and waters were blocked out in October, 1963, the working area between them was river bed in the shape of an enormous eye covering more than 20 acres, stretched between the two banks. By January, 1964, the area had been pumped dry, and work could start on the foundations of the power station.

TWO-WAY POWER GENERATION

The third problem was to devise a means of taking advantage of the tides two ways, both flowing inward and flowing back out again to the Channel.

In Brittany even today can be seen the ruins of tide wheel mills, dating back as the 12th Century. Such tide wheels, the underwater equivalent of windmills, were used to grind grain and, in the 19th Century, to make ice for keeping fish. (1)

But these early attempts to take advantage of the energy of the tides worked in but one direction. The incoming tide waters filled small catch basins and the tide wheels turned only when the waters were released from the catch basin, after the tide had started flowing back out.

The way the Rance station works is this: the incoming tides flow past great underwater turbines located in the base of the dam, generating power and filling up the basin behind the dam. Then, after the tide has started to move out, the waters in the basin are released, flowing past the turbines again, again generating power.

But this required the development of a turbine system which is a new invention: the Rance Turbo-Generator Set (Groupe Bulbe). This underwater power producer consists of a great four-bladed propellor measuring 17' 6" in diameter, with adjustable pitch, which drives an electric generator contained in a huge metal casing shaped like a submarine. Rotating at 94 revolutions per minute, not only does it produce power from the flow of water in either direction, but it also functions as a pump, driven then by electricity taken from the power network. It drives additonal water into the basin behind the dam, above and beyond that which the tide could pour into it. This extra water, when it flows out, generates additonal electricity.

BENEFITS OF TIDAL POWER

The Rance Tidal Power Station is now delivering to the French power network 544 million kilowatt-hours a year. Its cost is about the same as that of the average hydro-electric power station built on a river.

For the citizens of Brittany, an agricultural region left behind by the spread of industrialization, it offers promise of many benefits, according to M. Georges Mauboussin, Director of the "Région d'Equipement Marémotrice" of E.D.F. The new power generated may be expected to draw much-wanted industry. Already, the construction of the station itself has brought considerable work — as well as thousands of visitors — to a region where both are welcome.

An important side benefit is that the dam also functions as a bridge, with a highway built across the top of it. This reduces the driving distance between the towns of Dinard and St. Malo, on opposite banks of the estuary, to only 5 miles, a saving of 20 miles over the round-about route formerly required to go from one to the other.

The artificial lake behind the dam covers 8½ square miles and is expected to be popular for summer boating, attracting tourists and so giving the local economy another boost.

NO SUCCESSORS?

Ironically, the Rance Tidal Power Station, superb achievement that it is, may have no successors, may remain a lonely, splendid monument of its type — bypassed by the advancing technology of nuclear power generation. But it will pass on a major technological legacy.

The highly-efficient turbogenerator sets developed specifically for the station have potentials of widespread application for power generation in many regions of the world, at the rapids of large rivers. Already, four power generators of this type are at work on the Rhone and six others on the Rhine.

(Unesco Features)

---

(1) In 1898, a mill at Ploumanach, in north Brittany, was producing 1,000 lb. of ice a day.

The Rance Tidal Power Station contains 24 of these "groupes-bulbes", each of them situated in an underwater concrete tunnel. Each has a capacity of 10 thousand kilowatts.

AIMING AT ATMOSPHERE—Early in 1967 physicists at Martin Company's Research Institute for Advanced Studies at Barbados Island, B.W.I., will use this 120-foot-long cannon to fire barium 'bombs' into the upper atmosphere. The 'bombs' will release luminous clouds to measure electric fields and wind velocities 100 miles above earth. The longest cannon in the free world was built from two surplus 16-inch naval guns.

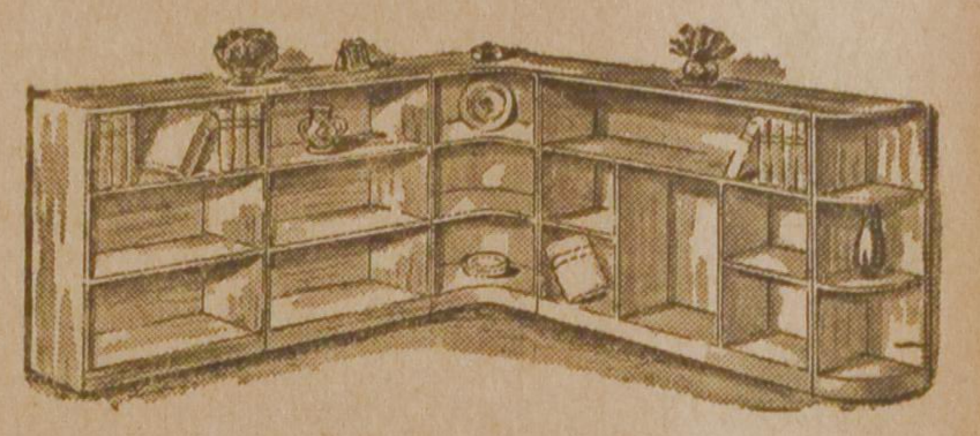

FROM THE BOOKSHELF

Canada's First Bank

A HISTORY OF THE BANK OF MONTREAL — VOLUME I

by: Merril Denison

After twenty-five years of fruitless efforts, John Richardson finally succeeded in getting Canada's First Bank in operation in November 1817. With a paid-up capital of $100,000, the Bank of Montreal was in business taking deposits, lending money, handling foreign bills of exchange and issuing the first Canadian bank notes.

If we sometimes feel that Americans in recent years have played too big a role in Canada's development, then Mr. Denison's book shows us that this is not a new problem by any means. Both John Richardson and Horatio Gates, his co-sponsor, were U.S. citizens and, initially 50% of the Bank's capital was contributed by U.S. shareholders.

The issuing of the first bank notes (paper money) in Canada was a great improvement over the existing situation. As there was no Canadian currency, Canada was dependent on imports of coins from England for the purpose of paying the British troops on duty in Canada. From the British soldiers these coins found their way into the hands of the settlers. However, this money usually quickly disappeared from circulation as it was used to pay for imports of merchandise from the U.K. and the U.S., or simply was put away in savings by the colonists.

Due to lack of currency, most trade between the settlers was conducted by barter. In the villages, the millers would grind the farmers' grain and be paid in grain. General storekeepers would trade tea, tobacco and ironware in exchange for timber, potash, hides, flour, wheat, pork or anything else the settler could offer in exchange. The storekeeper in turn would barter the staples for imported commodities. The currency situation was even more confused due to the mish-mash of coins circulating. Besides U.K. coins, people used German carolins, Spanish dollars, Mexican dollars, French crowns, U.S. dollars and French Louis d'or, just to name a few. As one colonist described it, "Our currency is like a Scotch haggis, made up of things good and bad, oatmeal, onions, hog's lard, butter, crumbs of bread, salt, pepper, garlic, leeks, parsley, etc." Trying to remember the exchange rates between all these different coins must have been a nightmare, and to carry these coins around must have been almost impossible.

A complicating factor was that even during prosperous times, there was no real relief from the coin shortage. The greater the prosperity, the greater the demand for the good things of life which had to be imported. This in turn, increased the demand for coins to settle the bills, so that coins disappeared from circulation even faster.

In this environment, the Bank of Montreal came into being. In his book, Mr. Denison covers the Bank's origin and its early history up to 1841. The issuance of bank notes clearly constituted a vast improvement in the currency situation of the colony and the bank was a success from its start.

The Bank of Montreal was intimately connected with the early history of Canada. John Molson, President of Molson Breweries, was one of its first presidents. George Platt who came from the U.S. was a director. He was a "machinist" and is best known for the production of engine parts for Canada's first steamboat, the "Accommodation", launched in 1809. This steamboat was operated by the Molson Breweries to ship its beer to Quebec City.

The Bank also got involved in the struggle between the North-West Company and the Hudson Bay Company for control of the fur trade. The Bank was rocked by a $1,000,000 bankruptcy of one of its directors in the aftermath of the merger between the two rivals which had taken place in 1821.

The book vividly portrays the life of the settlers in the colony. In the book, a junior officer of the Bank describes the troubles he encountered on a trip between Kingston and Montreal in the middle of winter, accompanying a cargo of coins in boxes and kegs on the stagecoach during a snow storm.

"Between Brockville and Cornwall we had to ascend a very steep hill and in attempting to do so, the harness, etc. broke and we were obliged to carry the specie (coins) from the bottom of the hill to the top of it, the driver and myself alone were present. At 2 p.m. started off, snow nearly up to my hips, to look out for help and by a light at some distance was directed to a hut and after much talking, I prevailed upon a man to come to our help; he was at the time attending a sick person and it was very doubtful whether we were to have any help, the boxes and kegs were too heavy without further help to carry up that hill. We got up all right by perseverance and the stage was at last put in order and ascended this steep place, took in all the specie (coins) which had been carried up and proceeded on our journey, that is the driver and myself, he swore at a great rate at the hard dollars for giving him so much trouble. I think we were upwards of two days on the road, it would have been rather hazardous had the driver been a desperate fellow, however, I had not the slightest fear. Near Isle Perrault (Ile Perrot) we rode down again on the small lake. I think its name is St. Francis, and I felt very much relieved at our safe arrival in Montreal".

In this day of Brink's Express and armoured cars, we can hardly imagine the way in which large sums of money were handled more than a century ago, without any apparent concern of being hijacked. People must also have been strong as the iron strongboxes in which the coins were shipped already weighed a hundred pounds when empty!

Another interesting note in the book is the fact that the struggle between French and English-speaking Canadians, which now is making headlines in the papers, was already underway at the time the Bank of Montreal was founded. French Canadians were fighting stubbornly against all changes, which English-speaking commercial interests were promoting to overcome obstacles blocking Canada's economic development. French Canadians were also opposed to immigration and as a result, most settlers bypassed Quebec and settled in Upper Canada — better known as Ontario now — during the immigration wave in the first half of the 19th century.

A recurring theme in Mr. Denison's book is the much slower growth of the Canadian economy compared with that of the U.S. The main explanation offered is that Canada remained a colony and that its economic interests were made subject to those of Great Britain. "When British and Canadian economic interests came in conflict, those of the colony were sacrificed". Development of new industries was encouraged in the U.S., but the Canadian market was reserved for exports of British industry and local manufacturing discouraged.

To add insult to injury for the colony which had remained loyal to Britain during the American War of Independence and the War of 1812, U.K. capital started to flow to the "rebel" U.S. in growing volume and very little came to the Canadian Provinces for development of the economy. "Mere survival was an achievement in itself. Anything beyond that evidenced abilities of a high order in the colonial leaders".

Canadians tend to have an inferiority complex about their achievements. Mr. Denison is an American and consequently, we can derive comfort from what he has to say on this subject.

"All students of Canadian history are, of course, familiar with the discrepancies in wealth and growth between the United States and its less fortunate northern neighbour—the one endowed with all the physical advantages the temperate zone could bestow, the other denied all but a fraction of the richness enjoyed by the Republic from the Great Lakes to the Gulf of Mexico . . . . But this is the essence of the Canadian history —the disadvantages, natural and unnatural, under which a divided people had to labour to ensure survival, subjugate the wilderness, expand their domain peacefully from coast to coast, and finally establish themselves as one of the world's most enviable nations. If the facts of the long struggle were more widely understood—the forbidding character of the environment, the formidable obstacles to communication and transportation, the exploitative nature of colonial mercantilism, and the crippling effect of American protective tariffs—if there were a deeper appreciation of this historic background, there could be no Canadian inferiority complex; Canadians instead would view themselves proudly in the light of their incredible accomplishments."

Mr. Denison's book is a veritable treasure chest of information for anybody interested in Canada's economic and political history. In some respects, it complements his earlier book "The Barley and the Stream" which relates the history of the Molson Breweries in Canada. Volume II of "A History of the Bank of Montreal" will appear this year, dealing with developments since 1841. This should also provide interesting reading as the Bank of Montreal was intimately connected with the financing of the Canadian Pacific Railway.

Drs. J. P. Verseveldt

Lower Rates of Telephone Calls to The Netherlands

Lower rates on station-to-station telephone calls from Canada to The Netherlands and to eight other European countries will come into effect Wednesday, February 1.

This announcement was made recently by the Canadian Overseas Telecommunication Corporation and the Trans-Canada Telephone System.

The new rates will provide station-to-station calling at a saving of 25 per cent of the present rates. The charge for a three-minute station-to-station call will be $9 and additional minutes will be charged at the rate of $3 for each minute after the initial three. Although the charge for the first three minutes of person-to-person calls will remain unchanged at $12, a 25 per cent reduction will apply on additional minutes.

Special night and Sunday rates now in effect will also be lowered comparably.

Spokesmen for the two organizations said that a reduction in long distance charges to more European countries is being considered, and that this step is being taken in order to provide overseas service of the highest quality at the lowest possible cost.

RARE IN THE ANIMAL WORLD—Judy Kilsdonk, 10, is playing nursemaid to triplet calves born on the Kilsdonk farm near Appleton, Wis. Milk cows normally have only one calf at a time. The triplets weigh 35 pounds each.

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements	$4.00
Engagement-announcements	$4.00
Marriage and anniversaries	$6.00
Notifications of death	$5.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $4.00. Every word more 15¢.

For "letters under number" 50¢ extra.

—

Send your payment together with your ad to:

Christian Courier
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

The Agassiz Christian School, in the beautiful Upper Fraser Valley of British Columbia, urgently needs:

A TEACHING PRINCIPAL
and
A TEACHER FOR GRADES 1 AND 2

Please send applications stating qualifications, experience and references to the secretary, J. M. den Boesterd, 8026 Morrow Rd., Agassiz. B.C.

The Canadian Christian School of Jarvis urgently needs

A PRIMARY GRADE TEACHER

by Januari 1967. Please send your application to the principal, Mr. T. Bergsma, R.R. 1, Jarvis, Ont. Telephone 587-2604.

Calvin Christian School, Winnipeg, Manitoba, will need

A QUALIFIED PRINCIPAL TEACHER

for the 1967-68 school term. Please send applications, stating qualifications, experience and references to Mrs. B. Ryzebol, Box 115 B, R.R. 5, Winnipeg, Manitoba.

VAN'S MOVING & CARTAGE

Owned and operated by J. Vander Wal.

- TRUCK LEASING
- TRACTOR AND TRAILERS
- STAKE TRUCKS

223 Esplanade, Toronto, Ont.
Tel.: 366-4090 and 366-4456

UNESCO TO ORGANIZE AID FOR FLOOD-DAMAGED ITALIAN TREASURES

Delegates of 120 nations now in Paris for the Unesco General Conference have approved a resolution that "urgently appeals to the spirit of fellowship of Member States to assist the efforts of the Italian people and authorities to preserve cultural property that has been or is in danger of being demaged."

The resolution, voted during a special meeting called to examine steps that Unesco might take following the ravages suffered by Italy's cultural heritage during recent floods, requests the Director-General to:

—Inform Member States and interested international non-governmental organizations as accurately as possible of the nature and urgency of the needs, with a view to stimulating public and private measures and offers of financial assistance and the dispatch of specialists and material;

—Take the necessary action, in agreement with the Italian Government, to ensure that the assistance offered may be directed to the Italian authorities and distributed exactly as and when required.

The Director-General, M. René Maheu, stated that the resolution's provisions form a preliminary basis for possible long-term action. "In this case, as in that of Nubia," he added, "the essential objective, over and above the tasks of restoration and preservation, is to inspire a spirit of solidarity and to help in organizing aid. The role of an international organization is to provide national and bilateral initiatives with a framework to coordinate their efforts and improve their efficiency."

M. Maheu also raised the possibility of more direct participation by the general public. This, he said, could mean asking "all those who have visited Florence or Venice even only once and who have thereby been enriched for life to give one dollar to restore damaged cultural property".

Delegates previously heard Prof. Bruno Molajoli, director of antiguities and fine arts in Italy, present a dramatic account of the disaster. He indicated that restoration of monuments and works or art would require "at least five years". In Florence alone, specialists are already at work on sixty restoration projects in and outside the city.

(Unesco Features)

SALEM

Many readers of Calvinist-Contact are not yet members of the Salem Christian Sanitarium Association Inc.

Please, become a member by sending at least $2.50 annually to Salem, Box 33, Whitby, Ont., or write for information.

YOUR SUPPORT IS VERY MUCH NEEDED!

Support

YOUR CHURCH IN ACTION!

CHRISTIAN REFORMED WORLD RELIEF COMMITTEE
733 Alger St., S.E.
Grand Rapids, Michigan

William Dam Seeds

See them grow!!!

English Catalogue FREE upon request.
WEST FLAMBORO, ONT.

The Ontario Alliance of Christian Schools requires

a Person for full-time Office work

Letters with full information on qualifications, experience and references should be sent as soon as possible to Mr. H. Nieman, 1848 Wavell Street, London, Ont.

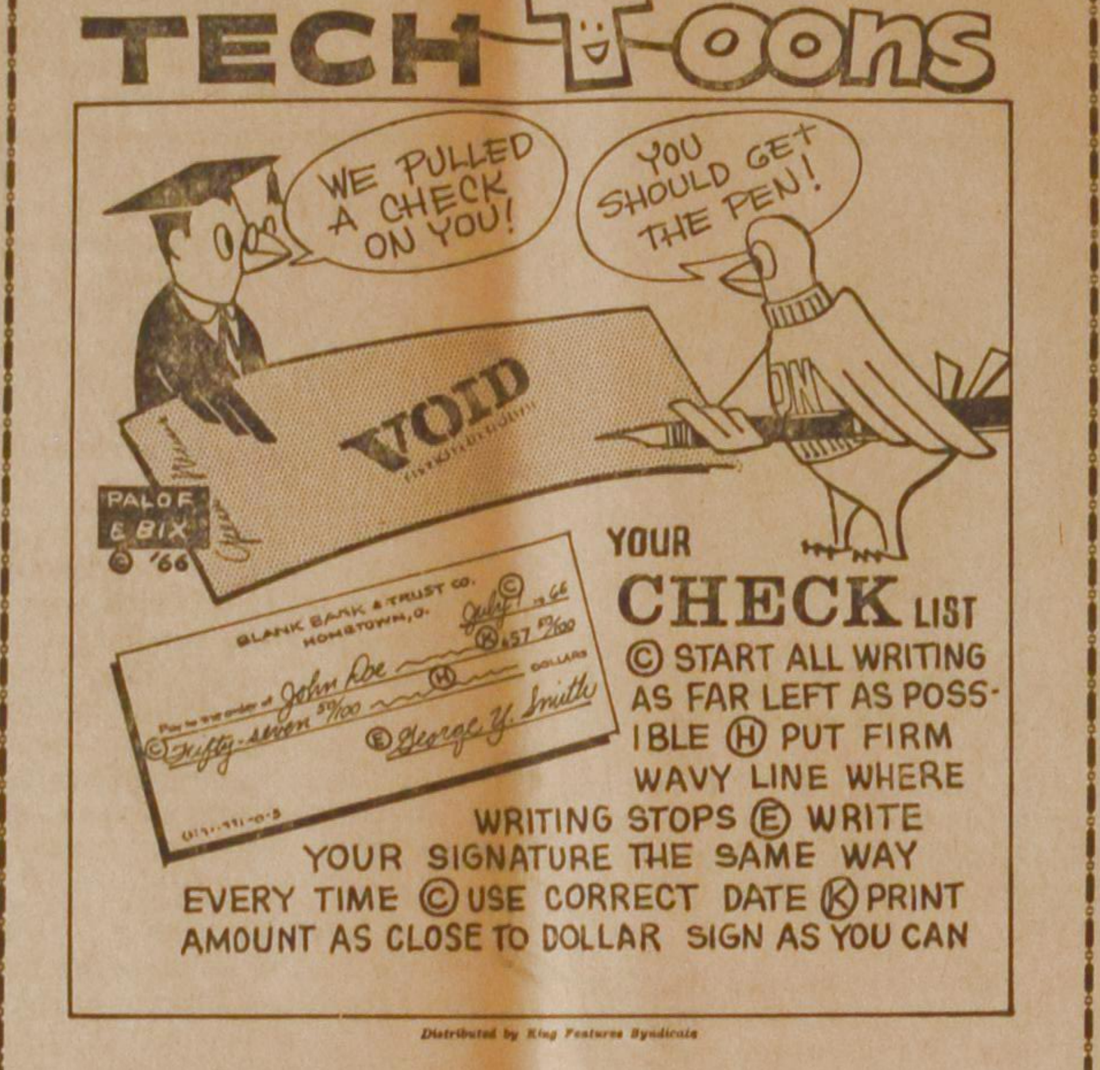

BUY FROM THE PEOPLE WHO ADVERTISE IN THIS PAPER

Enjoy **VOORTMANS**

DUTCH STYLE COOKIES

WATER POLLUTION CONTROL

Because of the ever increasing water pollution a bill entitled "The Prevention of Pollution of Surface Water" now is in the process of becoming law in the Netherlands.

Statistics have shown that in the Netherlands, the world's most densely populated country (930 per square mile), the total use of fresh water increases some 60 per cent every decade. Moreover, the country's geographical position at the estuaries of Europe's three busiest rivers — the Rhine, Scheldt and Meuse — made it an excellent site for the establishment of both basic and ancillary industries.

As a result, the quantity of underground water available now has become insufficient to meet the increasing demand both for healthy drinking water and for water suitable for industrial purposes. Consequently surface water now has to be used for industries. This in its turn necessitated a stop to indiscriminate disposal of unpurified water from sewage and industrial effluents.

Since the Netherlands on the one hand always has had to protect itself against too much water and on the other hand had to maintain a certain level of its inland waterways for the benefit of transportation, agriculture and fishery, the emphasis in water control was until recently on quantity rather than quality.

In the new act now before parliament, the responsibility for water quality control is entrusted to the same authorities who to date have been in charge of the quantity control. They are: the central government in respect of the great rivers and their estuaries; the provincial executives in respect of important regional waterways, and the local polder boards in respect of canals and other water courses essential to agriculture and fresh fishing water. Although the provincial authorities will bear most of the responsibility, the central health authorities will establish the standards to be complied with.

The new legislation now envisaged will partially replace the old so called "Nuisance Act" (noise and otherwise) of 1875, which was designed to prevent danger, damage and nuisance caused by factories and workshops.

Another amendment of this same old law is presently under consideration in order to extend it to the prevention of air pollution as well.

In fact, quite a number of industries in the Netherlands are already on their own initiative seeking ways and means of controlling both air and water pollution. For it is more and more widely realized that not only working conditions but living conditions as well are among the important human factors which contribute to productivity.

VARIA

UP-and-COMING. Lady visitor to the little girl: And what will you do when you're as big as I am?

Little girl: Diet.

—From: Trowel and Sword

FROM HITHER AND YON

Clergymen Disagree on School Religion

POLL INDICATES FEW DEFINITE IN SUPPORT

By LYNNE REACH

The question of whether religious education should be continued in public schools produced a mixed reaction from 10 local clergymen interviewed by The Herald Calgary, Alberta.

Of the 10 consulted, representing a cross-section of various Protestant faiths, only 2 were definite in favour, saying religious education should be continued in its present form while another 2 firmly stated they felt it should be discontinued.

Answers of the other 6, whether yes or no, were qualified with the suggestion that if the course were changed it would be more acceptable.

Those favoring retention of the program in its present form were Dr. C. Howard Bentall of First Baptist Church and Phillip Siggelkow of the Church of God Pentecostal.

LEGAL ASPECT

Speaking in favour of retention, Dr. Bentall criticized Dr. James Penton, a University of Calgary assistant history professor, for saying it might be necessary to attempt to do something about removing religious instruction in a legal way.

"If one wants to be technical and controversially legal, I suppose a case could be made," Dr. Bentall said. "But if one is concerned about the moral and spiritual welfare of one's community, I would think he would focus energy in different channels."

The Baptist clergyman said the current school board policy is that of non-sectarian religious instruction. "I am of the opinion that the advantages of this policy outweigh the disadvantages."

Mr. Siggelkow stressed the fact that children are not getting sufficient training, in the home, even if they attend Sunday School.

VOLUNTARY BASIS

"They only receive one-half-hour a week or at most 25 hours a year which just isn't enough. I think it should be left on a voluntary basis as it is now."

The two members of the clergy advocating abolition of religious education in public schools were Rev. Violet Kockendoerfer of the Unitarian Church, and Rev. W. C. Tompkins of Killarney Baptist.

Miss Kockendoerfer said Unitarians have always hoped it would be eliminated from the public school curriculum.

"We feel there should be a separation of church and state," she said, "because this is the basis of our freedom; to believe as we wish."

Mr. Tompkins feels religion should be taught in the home and church.

HISTORICAL CONTEXT

Rev. Jack Patterson of Knox United Church advocates keeping religious education in the schools, provided the curriculum is changed to teach it along the lines of Biblical history and world religions in a historical context.

"By omitting religious education, we are brushing it off as unimportant."

He expressed sympathy toward the children whose parents excuse them from religious education. "But if parents want their kids to be different, the children may as well get started getting used to being different."

Mr. Patterson said he thinks false issues are being raised by parents wanting to do away with religious education.

SEPARATE SCHOOLS

"Also, if religion was moved entirely from the context of public schools, it would hinder us in ever getting together with the separate schools."

Rev. Douglas Carr of Riverview United Church said:

"Theoretically, it makes sense to leave religious training to the home and church but according to newspaper reports, Dr. Penton sounds rather childish and naive in his approach."

He noted removal of religious education from the classroom would leave no opportunity to defend the Christian faith. "What about those teachers who make it a point, perhaps subtly, to express their anti-religious feelings in the classroom?"

SUITABLE COURSE

In all fairness, he said, derogatory remarks regarding the *Christian* religion and faith must also be prohibited. "I think religious education should be kept on the grounds of finding a suitable course — naturally, one not obligatory."

Representing the Baha'i faith, expressing his personal opinion, was Melvin C. Harrison, chairman of the national teaching committee of Alberta.

"I would like to see a comparative course on religions taught on a voluntary basis. The course would be more of an informative one, so that the child entering adulthood would be better qualified to choose a faith."

Saying his persconal view agrees with that of the Evangelical Lutheran Church of Canada, Rev. H. M. Steinert of St. John's Lutheran Church said religion and public education are not compatible.

ADULT INFLUENCE

He said his own child attends public school and has been exempted from religious training through his interest.

"I don't believe the child suffers emotionally by being excluded. This factor is not brought about by the children themselves so much as by adult influence."

Rev. F. A. Dykes of St. Gabriel's Anglican Church said he isn't in favour of religious education under the current method.

"I don't think teachers are equipped to teach it. But if we are not going to teach Christianity, we must be careful not to teach atheism."

He said he thinks teacher training is going to have to include an intellectual course on what Christians believe. "If they have a childish understanding of religion and an adult understanding of science they are suffering under the delusion that science annihilates religion."

RELIGIOUS HISTORY

If religion is to continue to be taught, Mr. Dykes said, it would have to be along the lines of religious history.

"Religion is a real and historic thing and part of human knowledge and truth. Nothing influences our way of life more."

Rev. K. C. Doka of Knox Presbyterian Church said abolition of religious instruction has serious implications. "If we start to chip away at the foundations upon which our democratic society is built, it starts to collapse."

Undoubtedly, Mr. Doka said, some changes are required. "But I don't think the issue can be settled in a law court. It needs more than a yes or no answer and possibly it will take a commission study to arrive at an answer."

From Calgary's newspaper the *Herald*.

CROSS WORD PUZZLE

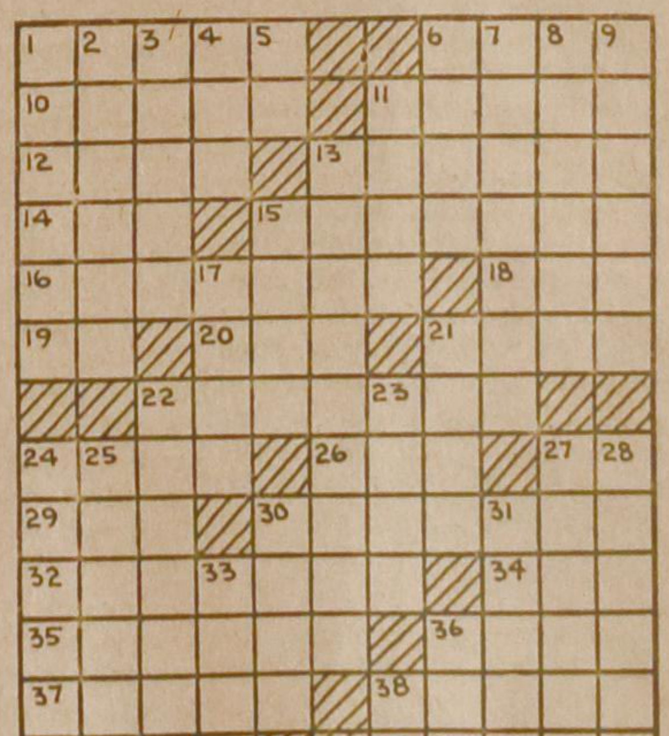

ACROSS
1. Quotes
6. Pour
10. Beetle
11. Kind of pony
12. Goad
13. Bombastic speaker
14. Brown, as in the sun
15. Hindu sacred city
16. Ceremonies
18. Anger
19. Conjunction
20. Arrowroot
21. Mrs. Truman
22. Fought
24. Cartoonist Addams
26. Electrically charged atom
27. Man's nickname
29. Hindu pillar
30. Duty on vessels
32. Coming up
34. Nourished
35. Overturns
36. Sound made by a bullet
37. Bout
38. Crowd
39. Epochs
40. Notions

DOWN
1. Cuban premier
2. Injure
3. Mock
4. Blunder
5. Continent: abbr.
6. Lollobrigida
7. Not tested
8. Guides
9. Cavalry mounts
11. Kettles
13. Aunt, uncle, niece, etc
15. Lure
17. Java tree
21. Colored silk sash: Scot.
22. Former Cuban president
23. Not brief
24. Word group
25. Minstrel
27. Things to be done
28. Shelves
30. Josip Broz
31. Ablaze
33. Places
36. Seed vessel
38. Greeting

SOLUTION to previous Cross Word Puzzle

ONTBOEZEMINGEN VAN EEN KOSTERSVROUW

Voordat we naar Canada kwamen, in de eerste jaren van ons trouwen, was Jan ook koster. We woonden in een aardig huisje vlak bij de kerk, in een klein, heel landelijk dorp. Jan had er zijn leven lang gewoond, maar ik kwam zoals ze dat in het dorp noemden, van buitenaf. Ook wel uit een dorp, maar dat was groter en lag in een heel andere streek van het land. Jan en ik hadden elkaar leren kennen toen hij er in dienst lag.

Ondanks het feit dat ik dus in een heel andere omgeving opgegroeid was, voelde ik mij bij Jan op het dorp onmiddellijk thuis. De mensen waren er erg vriendelijk en gemoedelijk. Al waren er ook wel eens de kleine ergernissen omdat iedereen altijd alles van iedereen wist, of althans wilde weten.

In de tijd dat we nog geen kinderen hadden, werkte ik een paar dagen in de week bij mevrouw van de dominee, die met haar vier kleintjes de handen vol had. Met veel plezier heb ik dat altijd gedaan. Ik denk dat het voor die mensen ook niet altijd makkelijk was in zo'n kleine gemeenschap en ze hadden beslist moeite om nog een beetje een eigen leven te leiden, daar in die pastorie. Ik heb wel eens de deur open gedaan voor een gemeentelid dat vroeg: "Dominee goed gezond, Jaan?" En toen ik bevestigend antwoordde: "Mevrouw en de kinders ook? "Ja, gelukkig wel," was mijn verbaasde bescheid. "Goed, dan ga ik nou maar weer! Zie je, ik kwam vanmorgen langs en zag de fiets van de dokter staan, dus dacht ik, 'k zal efkes infermere!" Nou vraag ik u!

Toch leken dominee en mevrouw geen last van deze dingen te hebben, ze zagen het als hartelijke belangstelling.

Ik zal ook nooit vergeten dat ik, toen ik er pas was, even in de studeerkamer geroepen werd en dominee zei: "Jaan, het is misschien helemaal niet nodig dat ik dit zeg, maar nu je hier werkt zul je wel eens iets zien of horen waar verder niemand iets mee nodig heeft. We zouden het fijn vinden als we er op konden rekenen dat je altijd zwijgen zult." En hij voegde er nog aan toe: "Als christenen moeten we op zijn tijd weten te spreken, soms moeten we kunnen luisteren, wat een hele kunst is, maar het moeilijkste is misschien wel om soms te zwijgen als het graf en dat is toch vaak een eis die aan ons gesteld wordt! Kunnen we op je aan, Jaantje?" Ik beloofde dat ik mijn best zou doen en 'k was reuze blij met het vertrouwen dat ze blijkbaar in me stelden en 'k ben altijd nog blij dat ik zeggen kan dat ik dat vertrouwen.. nooit.. geschonden.. heb. 'k Heb wel mensen in de studeerkamer gelaten die snikkende op de stoep stonden en ik heb ook wel eens iemand weg zien gaan nadat ik boze en harde woorden gehoord had boven. Maar ik heb altijd gezwegen als een pot.

Later, toen we zelf kinderen kregen, moest mevrouw natuurlijk naar een ondere hulp omzien. Maar we hebben de band altijd nog wat aangehouden en zo nu en dan ging ik er nog eens een avondje heen met mijn stopwerk als dominee op huisbezoek was. Toen heeft mevrouw mij ook bewerkt om op de vrouwenvereniging te komen. Zelf vond ik dat ik daar nog veel te jong voor was, maar 'k heb me dan toch over laten halen. Vrouw Boender was presidente. Flink van postuur, kordaat en resoluut als ze was, had ze de touwtjes goed in handen. Er kón wel eens gezeurd worden over kleinigheden maar over 't geheel genomen hadden we mooie avonden. Eerst was er een inleiding, met bespreking natuurlijk, dan pauze met koffie en koek die de twee kruideniers van de kerk eerlijk om beurten mochten leveren. Daarna werd er gebreid. Stapels borstrokken, broeken, handschoenen, mutsen en sokken werden er geproduceerd. Mevrouw las dan ondertussen voor. Bij de rondvraag was er nog eens één, die vroeg of dat nu niet eens een ander kon doen, want mevrouw deed op die manier toch ook niks voor de zending, waar de opbrengst van de verkoop van die artikelen meestal voor was. Maar zachtaardig en meegaand als ze meestal was, dit liet ze zich toch niet ontnemen en vriendelijk maar beslist kwam ze voor zichzelf op en zo werd het voor altijd een uitgemaakte zaak dat zij las. 'k Heb daar trouwens nog een keer een staaltje van meegemaakt dat ze haar woordje wist te doen. Dat zal ik u nog even vertellen en dan moet ik er voor vandaag weer een punt achter zetten.

We hadden de jaarlijkse verkoop van het gebreide goed weer gehad en de opbrengst was nogal goed geweest. Een flink bedrag was er naar de zending gestuurd en we hebben er toen nog een hele avond aan besteed om het met elkaar eens te worden over de besteding van de rest van het geld. Er werd besloten om er nieuwe gordijnen voor de kerk van te kopen en ook kon het serviesgoed in het keukentje nog wat aangevuld worden. Eén van de gemeenteleden had een potten- en pannenwinkel, dus die moest wat het serviesgoed betrof de klandizie hebben. Maar de enige manufacturenzaak die het dorp rijk was, was van een broeder die niet aan onze kerk hoorde en na veel gedelibereer en rijp beraad kwamen we overeen dat we hem dus gevoegelijk voorbij konden gaan, wat een geluk was omdat hij absoluut geen keuze had. Zeker omdat ik de vrouw van de koster was, werd ik samen met mevrouw en vrouw Boender waardig gekeurd om naar de stad te gaan en daar de belangrijke aankoop te gaan doen. Toch gaf dit me het gevoel dat ik er nu ook echt bij hoorde op het dorp.

*Het was nogal een hele onderneming, want er gingen maar vier bussen per dag heen, en ook vier kwamen er weer terug. Het zou ons zeker een hele middag kosten. Als we om één uur gingen konden we om zes uur weer terug zijn. De "late" bus, wat tevens de laatste was, kwam om even over negenen weer op het dorp, maar dan moest een ordentelijk mens wel **een heel goede** reden hebben om daar nog mee terug te komen. Enfin, Jan z'n moeder wou wel op de kinderen passen en we gingen dus op stap. De inkopen werden gedaan, wat nog wel even een beetje wrijving gaf tussen mevrouw en vrouw Boender, want de laatste had haar zinnen gezet op een goede, degelijke maar wel wat saaie stof, terwijl mevrouw liever wat fleurigers wou nemen. Ik hield me wat op de vlakte en vrouw Boender won.*

Niettemin aanvaardden we voldaan de terugtocht. De bus was vol met vrouwen die ook gewinkeld hadden, boeren die van de markt kwamen en wat jongelui die in de stad op school gingen. Wij vonden met z'n drieën ven zitplaatsje waar ook net vrouw Pink nog bij kon, de vrouw van de slager van ons dorp.

Ik vergat u nog te vertellen dat dominee toen net een beroep had en vrouw Pink greep gretig de gelegenheid aan om mevrouw te vragen wat of het worden zou.

En of mevrouw er wel zin in zou hebben, zeker welhé, ze waren al weer enkele jaartjes op het dorp en op z'n tijd was een verandering best eens goed zowel voor de dominee als voor de gemeente! Zo ratelde ze door en mevrouw probeerde haar nieuwsgierigheid zo goed mogelijk te bevredigen. Maar dat bleek niet makkelijk te gaan want ik hield mijn adem in toen ze, als laatste vraag, we waren bijna bij de halte in het dorp, op mevrouw afvuurde: "En, hoe is het, gaat dominee er met de centen dan ook nog op vooruit?" Ik had mevrouw nog nooit op een leugen betrapt maar nu zei ze doodleuk: "Heden, vrouw Pink, daar heb ik geen idee van, daar moet ik mijn man toch eens naar vragen!"

Drie dagen later stond ik bij de kruidenier op mijn beurt te wachten. Vrouw Pink was er ook en wie kwam daar ook nog binnen? Mevrouw. Gelijk schoot vrouw Pink op haar of: "En, heb u 't nog gevraagd?" Even keek mevrouw haar verbijsterd aan. Toen zei ze: "Ja, ik heb 't gevraagd, maar hoe vind je dat nou, mijn man wil het me niet zeggen!"

En toch, wat heb ik altijd met plezier daar gewoond. Bij al die gemoedelijkheid raak je tenslotte niet gauw overspannen! Zo dacht de dominee er zeker ook over, want hij heeft voor dat bewuste beroep bedankt.

Jaantje

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen
te Barrhead-Westlock, Alta., H. Salomons te Ackley, Iowa, U.S.A.

Bedankt
voor Neerlandia, Alta., P. Vander Weide te Sanborn, Iowa, U.S.A.

Aangenomen
naar Regina, Sask., P. Dekker te Bellflower, Cal., U.S.A.
naar Toronto (Woodbridge), Ont., H. Van Dijken te Winnipeg, Man.
naar Drayton, Ont., J. Joosse te Georgetown, Ont.

CAN. REF. CHURCH

Beroepen
te Edmonton, Alta., F. Kouwenhoven te Toronto, Ont.

Bedankt
voor London en Watford, J. W. Beekman te Hillegersberg-Straatweg.

BE UP TO DATE
Read
CHURCH and NATION
Publication for the Chr. Ref. Church in Canada.
$3.00 per year.
PRO REGE PUBLISHING COMPANY
10 Golfdown Drive,
Rexdale, Ont.

WATER UIT DE ZEE

Gedurende vele jaren is men bezig het zoute zeewater te 'ontzouten' om het als drinkwater te kunnen gebruiken. Hoewel dit reeds enkele jaren mogelijk is, is de prijs van het drinkwater nog steeds aan de hoge kant. Men bleef echter zoeken om hiervoor een oplossing te vinden; vooral de landen met grote steden zoals New York, Los Angeles en Toronto die niet over voldoende drinkwater beschikken om de dorst van hun bewoners te lessen.

Men slaagde er echter niet in om een goedkopere methode te vinden, totdat men er toe overging atoomenergie te gebruiken om het zeewater te verdampen.

In Californië is men van plan om de grootste generator te bouwen om het zeewater drinkbaar te aken. Toch is dit drinkwater duurder. In Californië is het meer dan tweemaal zo duur (10 ct. per 1,000 gallons tegen 27 ct. per 1000 gallons). Vergeleken met de prijs van het drinkwater dat voorheen uit de zee werd gewonnen ($1 per 1000 gallons) is de nieuwe methode een hele vooruitgang.

Benevens op het kunstmatige eiland ten zuiden van Los Angeles, wordt op andere plaatsen dezelfde methode toegepast. Zo b.v. in Kuwait in Arabië, Eilath in Israël, op Gibraltar en in Peru. Voor sommige landen is dit een uitkomst, aangezien men het gewonnen water gebruikt voor irrigatie.

De atoomenergie wordt dus niet alleen gebruikt voor oorlogsdoeleinden, maar wordt eveneens gebruikt voor het welzijn van de mens. Ongetwijfeld zal in de nabije toekomst de atoomenergie een grote plaats in onze maatschappij innemen.

Tom Leary, die 6 voet lang is, lijkt maar klein naast de grootste band ooit door zijn firma gemaakt. Het gevaarte is 10½ voet in doorsnee, weegt 4,300 lbs. en de prijs is $14,980. Deze banden zijn bestemd voor een grote machine voor grondverplaatsing.

U KUNT NU GOEDKOPER NAAR

NEDERLAND

DAN OOIT TEVOREN

$377.00* NIEUWE GROEPSPRIJS RETOUR TORONTO - AMSTERDAM

Dit geeft U een retour ticket voor 21 dagen plus 20 nachten hotel als U dit wenst.

U kunt bovendien op week-ends reizen.

Vraag volledige inlichtingen bij

LUCAS & KING

TRAVEL SERVICE

Jan Faber
Manager
Lucas & King
Greater Hamilton Shopping Centre
Hamilton, Ont.
Tel. 549-2474

Jules Van Bregt
Travel Counsellor
Lucas & King
47 King St. W.
Hamilton, Ont.
Tel. 522-1303

* Sub. to Gov. approval

100 Years

HI NEIGHBOURS!

Happy birthday to us all, we have reached the milestone of which we have talked for quite some time already.

All over the country preparations were made to start our new year with a bang and a light. Articles are written by the dozen concerning our Centenial year but with it came the wails and complaints.

One of them has been lately that Canada has no history to which it can point with pride. No George Washington unable to tell a lie, no Abraham Lincoln splitting rails and freeing slaves.

Nothing of the sort.

And yet, years before Abe Lincoln was born we had our own liberator, John Graves Simcoe, first Lieutenant Governor of Upper Canada, who, in 1793 in the second year of his newly established parliament at Newark, put through a law which ended slavery in Upper Canada. It was the first such enactment in Canada, the first in British Empire, the first in the world.

In the fewer years of Canada's existence it has achieved relatively greater things. If Canadians do not realize that fact, it is because they are a quieter, less demonstrative people, but the acts speak for themselves.

To acquaint ourselves with some of the people which have made our country what it is Mike Wardell and his Brunswick Press at Fredericton, N.B., have started a series of stories of Canada, written by Canadians.

Fredericton is very much part of Canada, proud of its own achievements in making our country's history, and even prouder to spread abroad the story not merely of Fredericton, but of all Canada.

The Beaver Books, with their stories of Canada, are written to enhance the knowledge and love of Canada by Canadians. They tell of the things we ought to know but too often don't know.

Compact, concise, easy to read, with pictures on every page, these books are cleverly designed to fill a long-felt want. And they are offered at a modest price of 35¢ each. I doubt if any of the usual story books for children are as appealing or as inexpensive.

There are books for the Confederation year. There will be 48 titles, before the year's end, each with a different but appealing story of Canada's achievement.

Six of the books were published as a preview last fall, a curtain raiser for the series.

These six are:

CANADIAN PACIFIC — the story of the world's greatest railroad.

BILLY BISHOP — Canada's hero of the air.

CANADIAN EXPLORERS — they found a continent.

CANADIAN INDIANS — the ways of the world.

THE FIRST MOUNTIES — the story of the N.W. Mounted Police.

THE MIGHTY ST. LAWRENCE — from Jacques Cartier to the Seaway.

These are already available. Listed for publication in January are six more:

LOUIS CYR — the story of the strongest man who ever lived.

CAPTAIN WHITE BEAR — Canada conquers the North.

CANADIAN PRIME MINISTERS OF THE FIRST HUNDRED YEARS.

CANADIAN SETTLERS — the birth of a nation.

BLUENOSE, QUEEN OF THE SEAS.

THE BIRTH OF HOCKEY — Canada's national game.

Among 48 books there will be wide variety. All told, they will give in attractive words, helped out by colored pictures, the highlights of Canada's history. Easy to buy, easy to read.

The series, the publishers point out, represent our all-out efforts to show what can be achieved by our Maritime Publishing House and plant, as our share in the nation-wide celebration of Canada's 100th birthday.

These books are the work of Jack Tremblay, Professor Richard Wilbur, and William Werthman, all well qualified to write for or picture the story of Canada.

They have the distinction of having been judged by the National Design Council and accepted into the Canada Design '67 Programme for their excellence in design and manufacture.

It is worthwhile for any Canadian to get these books, the stories are informative and especially for children the colorful pictures are an aid in helping them to remember history lessons in an easy way.

The Beaver Books can be a valuable asset to any home library, bus especially attractive is the idea behind it all, giving young Canadians a clearer idea of Canada, how its people developed the country we love and which we are proud to claim as our home.

Greetings from

YOUR NEIGHBOUR.

BIJ DE VAKBONDEN STAAT DE BAROMETER OP STORM

Terwijl de economische vooruitzichten voor 1967 minder gunstig zijn dan de laatste paar jaar het geval was, ziet het er naar uit dat de vakbonden in 1967 hun staart nogal eens zullen roeren. Immers in 1967 zullen ook nieuwe contracten worden afgesloten.. De leiders van de vakbonden hebben reeds laten weten dat zij hun tanden zullen laten zien. Dat hebben ze trouwens in 1966 ook gedaan. Volgens de gegevens van het Ministerie van Arbeid zijn de eerste tien maanden van het afgelopen jaar de lonen in Canada behoorlijk omhoog gegaan. In 157 van de belangrijkste contracten zijn de lonen procentsgewijs voor een jaar: 8.9%; contracten voor twee jaar 16%; en contracten over een periode van drie jaar 24.8% gestegen.

De drie grootste Amerikaanse autofabrieken in Canada zullen het zwaar te verduren krijgen, want de arbeiders willen evenveel verdienen als hun Amerikaanse collega's. Dit is het doel waarnaar de U.A.W. streeft. Deze vakvereniging heeft 38,000 leden die in de drie autofabrieken werkzaam zijn, en een antal van 105,000 leden in geheel Canada, waarvan de meesten in fabrieken werken waar men auto-onderdelen fabriceert. Volgens de vakbondsleiders is het een redelijke eis die zij stellen, maar de Minister van Industrie, Mr. Charles M. Drury is het daarmee niet eens. Volgens hem zal de vraag naar loonsverhoging zich eveneens naar andere fabrieken verspreiden, die daartoe niet in staat zijn. Dit zal de handel en industrie in Canada in moeilijkheden brengen.

Op 31 mei is het contract van de Seafarer's International Union met de Great Lake scheepvaartmaatschappij afgelopen. Deze vakvereniging heeft reeds meegedeeld dat het een 40-urige werkweek eist, inplaats van een 56-urige werkweek.

Bovendien zullen de ambtenaren die in gouvernementsdienst zijn (behalve de gevangenisbewakers en de Royal Canadian Mounted Police) gezamenlijk het recht ontvangen voor 'bargaining' en mogen staken.

Tenslotte kan men er wel op rekenen dat de onderlinge naijver tussen de vakverenigingen zal toenemen. De Quebec Confederation of National Trade Unions, die 45 jaar geleden als een kerkelijke (R.K.) organisatie werd opgericht, heeft onlangs haar vleugels uitgeslagen en een Toronto local met 250 leden opgericht. Deze bond zal zich ongetwijfeld inspannen om meer terrein in Ontario te 'veroveren'.

In Amerika zullen in 1967 eveneens opnieuw contracten moeten worden afgesloten. Zo'n 3.1 miljoen werkers zijn hiermee gemoeid, driemaal het aantal van het vorige jaar. Daar de werkloosheid slechts 3.9% bedraagt tegen 5.2% in 1964 kan men er zeker van zijn dat de vakverenigingen van deze gunstige situatie gebruik zullen maken.

De ontwikkeling van de vakverenigingen is een onplezierige zaak. Wij geven toe dat wanneer er goed wordt verdiend de arbeider recht heeft op een deel van de winst. De moeilijkheid is echter dat de groten, zoals de autowerkersbonden, met een grote buit naar huis gaan, terwijl de kleine man, die bij een kleinere zaak werkt, naar een loonsverhoging kan fluiten, maar integendeel elke week zal ontdekken dat de prijzen van de levensmiddelen omhooggaan. De grote bonden houden in het geheel geen rekening met het andere deel van de bevolking. De meeste van hun leden hebben momenteel lonen waarvan ze gemakkelijk kunnen rondkomen. Toch schreeuwen ze om meer. Deze egoïstische houding keuren wij ten enenmale af, ook al erkennen wij dat in vroegere jaren de rollen omgekeerd waren, wat inderdaad niet goed te keuren is.

Men zal moeten streven naar een **verantwoorde maatschappij**, waarin met de hele bevolking wordt rekening gehouden en niet alleen met een klein onderdeel ervan.

Naarmate het abonnementen-aantal groeit worden wij in staat gesteld om verbeteringen aan te brengen

Er is een gestadige groei, maar toch is het ideaal nog niet bereikt. Dit ideaal is:

Calvinist-Contact in elk Christelijk Gezin

Het nieuwe jaar ligt voor ons en we doen een beroep op U om mee te werken aan de vervullng van dat prachtige ideaal.

Spreek met Uw familieleden, vrienden en kennissen over

"Onze Krant"

(Knip langs deze lijn)

ABONNEMENTSFORMULIER

Aan: CALVINIST—CONTACT
BOX 312, STATION "B"
HAMILTON, ONTARIO

Wilt U direct Calvinist-Contact zenden aan:

NAAM: ....

POST ADRES: ....

....

Aangebracht door:

NAAM: ....

POST ADRES: ....

....

Als aanbrengpremie heb ik uitgezocht de volgende titel:

1e keus ....

2e keus ....

Abonnementsprijs voor Canada $5.00 per jaar. Voor andere landen $6.00 per jaar. Betaling per cheque is 15¢ extra.

Wat mocht ik niet vergeten?
O ja . . . .
Ik moet nog abonnees werven voor Calvinist Contact, want, hoe meer abonnees des te beter het blad kan worden.

Mooie premie boeken voor Uw hulp

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 5.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

ROME EN DE REFORMATIE, door A. S. Besselaar en J. Spoelstra.
Dit aantrekkelijk geschreven boekje handelt over "een eerlijk gesprek tussen de Roomse Kerk en de Kerk der Reformatie."

VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sectarische richtingen.

RELIGIE ZONDER GOD, door prof. dr. K. Runia, dat een antwoord is op Robinson's "Eerlijk voor God".
Dr. Runia is de bekende hoogleraar in de dogmatiek aan het Reformed Theological College te Geelong, Australië, die in Australië en Nieuw-Zeeland zich in de theologische wereld een uitstekende naam heeft verworven.

HET RAADSEL VAN ONS LEVEN, door prof. dr. J. H. Bavinck. 5e druk.
Dit prachtige boekje van de zo bekende, vroegere zendingshoogleraar is een buitengewoon welkome leidraad voor het leven.

ZIJN ALLE GODSDIENSTEN GELIJK? door dr. J. Verkuyl.
Dr. Verkuyl heeft vele jaren in Indonesië gearbeid en is zodoende bekend met de wereldgodsdiensten. Als zodanig is hij de juiste man om deze veelgehoorde vraag te beantwoorden met een duidelijk 'neen' en tegelijk te verwijzen naar het christelijk geloof als het allesomvattende antwoord.

BRIEVEN UIT DE HEL, door C. S. Lewis.
Deze brieven, geschreven door Schroefstrik, staatssecretaris van de hel, aan zijn neef Galsem, vormen een schriftelijke cursus voor jonge duivels. Zij leren, hoe zij geraffineerd en subtiel de mensen in hun macht moeten krijgen.

DE ILLEGALE WERKER, door Anne de Vries.
Dit boek geeft een bijzonder belangwekkend aspect van de gehele verzetsstrijd. Het is een treffende, boeiende beschrijving van de typen van illegale werkers, en verder van hun leef- en werkwijze, van hun lotgevallen na arrestatie. Een spannende documentaire.

HET DUIVELSEILAND.
Een uitermate boeiend verhaal over de Franse strafkolonies geschreven door een ooggetuige genaamd Charles Pean.

HET EVANGELIE VAN THOMAS, door dr. R. Schippers.
Het evangelie van Thomas (dat niets te maken heeft met de ongelovige Thomas) is een apocrief evangelie met 114 woorden van Jezus. Benevens de vertaling van dit 'evangelie' bespreekt dr. Schippers de vraag of we hier te doen hebben met een evangelie, of er een afzonderlijke, eigen traditie is. Vragen die vooral met het oog op een afgesloten canon van de Bijbel van belang zijn.

DE SLAANDE HAND, van Hugo Kingmans, 2e druk.
Een vlot geschreven verhaal over een eigenaar van een meubelzaak die het tegen een concurrent moet afleggen en onder vele teleurstellingen dreigt onder te gaan.

•

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee:

THE FLASHLIGHT, by Jean G. Fisher.
A little booklet, but a great story. Tom Perkins comes into conflict with his own conscience. He experiences a difficult time to find the right attitude. A fine story for children from 8-11 years old.

THE GUN, by John Vriesinga.
An exciting story of the experiences of three boys, and a gun. Boys, and girls too, of 8-11 years of age, will enjoy it tremendously.

MARTYR OF THE CATACOMBS
An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

AND TO THE ESKIMO'S, by Stanley Ledyard.
The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON, by Rosemary Cunningham.
Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST, by Dr. F. B. Meyer.

MARTIN LUTHER, THE MAN, by Ruth Gordon.
The personality of Martin Luther, his character and purpose. A clasp between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.
The background to his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Voor twee abonnees:

LIVING IN A NEW COUNTRY, by T. C. Van Kooten.
An interesting study on the integration of immigrants into the life of their new country.

THE STOWAWAY, by Wm. R. Rang.
Hendrik Tromp has one thing in mind; he wants to find his father. But he does not know where he has to look for him. He hides as a stowaway on "The Golden Horn", but is detected. What follows takes the readers (boys and fathers alike!) all along; they want to stick with Hendrik until he finds the solution.

A PREY TO SATAN
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.

MET ENGELS DE WERELD IN
Een handig en goed boekje om Uw kennis van het Engels wat op te halen.

WILLIAM G. POOLMAN
advocaat
notaris
meester in de rechten
330 Bay St., Toronto 1, Ont.
(hoek Bay/Adelaide St.)
tel.: EM 3-1334

GAAT U NAAR
Holland?
VOOR AL UW REIZEN
per boot of per vliegtuig
vraag volledige inlichtingen
bij:
C. STEENHOF
43 Crane Ave.
WESTON, ONT.
Tel. 241-0811 of 249-4921
Vanaf 1 april 1966:
21 dagen vliegreis
MONTREAL-AMSTERDAM
$ 335.00
met gratis trip naar Brussel,
Parijs en London